

วีดีโอ

สอนคนรวย ช่วยคนจน

อังคณา ธรรมสัจการ*

การศึกษาดูงานเป็นกิจกรรมที่นิยมใช้เพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในองค์กรต่างๆ ซึ่งผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา tron หนักและให้การสนับสนุนการศึกษาดูงานอยู่บ่อยครั้งทั้งระดับเจ้าหน้าที่อาจารย์และนักศึกษา มีการศึกษาดูงานภายในประเทศและต่างประเทศ ครั้งนี้ก็เช่นกัน จัดเป็นการศึกษาดูงานที่มีจุดเริ่มต้นที่ผู้บริหารระดับสูงลงเห็นประโยชน์ของเทคโนโลยีที่ได้จากการศึกษาดูงานมาบูรณาการให้เกิดประโยชน์กับทรัพยากรมนุษย์ของชาติอย่างสูงสุด

รู้จักมูลนิธิพุทธจีอี้

มูลนิธิพุทธจีอี้ (The Buddhist Compassion Relief Tzu Chi Foundation) มูลนิธินี้ก่อตั้งมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2509 โดยเริ่มต้นที่เมืองฮัวเลียน (Hualien) เป็นเมืองที่ห่างไกลความเจริญทางตะวันออกของเกาะไต้หวันโดย กิกซุน ธรรมอาจารย์เจียงเหมียน (Venerable Dharma Cheng Yen) คำว่า “จีอี้” ภาษาจีนกลาง หมายถึง “เมตตากรุณा และส่งเคราะห์บรรเทาทุกข์” ที่เป็นเป้าหมายหลักของมูลนิธิแห่งนี้ สืบเนื่องจากท่านธรรมอาจารย์ได้พบว่ามีคนตาย เพราะขาดเงิน หมอยังไม่รับรักษา คนส่วนใหญ่จากงานสาเหตุหนึ่งเกิดจากมีスマชิกในครอบครัวไม่สบายป่วยไข้ต้องใช้เงินเพื่อรักษาพยาบาล เป็นจุดเริ่มต้นที่ท่านคิดสร้างโรงพยาบาลโดยมีกลุ่มแม่บ้านเพียง 30 คน ช่วยกันออมเงิน วันละ 50 สถาบัน และบอกบัญไปยังบุคคลอื่นๆ จนปัจจุบันฉือจีมีสมาชิกบริจาคเงินเกือบ 10 ล้านคนทั่วโลก สามารถสร้างโรงพยาบาลฉือจีที่เน้นการเคารพต่อทุกชีวิต 6 แห่ง มีสถานศึกษาตั้งแต่ประถมจนถึงมหาวิทยาลัยที่เน้นความรักและการให้ต่อสังคม

มูลนิธิฉือจีเป็นองค์กรการกุศล มีปรัชญา “สอนคนรวยช่วยคนจน” เพราะสังคมปัจจุบันผู้ยากไร้ขาดวัตถุปัจจัยในการครองชีพส่วนผู้มีเงินขาดอาหารทางใจจึงสอนคนรวยก่อนโดยการรู้จักให้และดูแลคนที่ด้อยกว่า เพื่อทำให้คนใน

* อาจารย์โปรแกรมวิชาการจัดการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สังคมเดียวกันมีความสุขให้ตนเองมีความสุขจากการใช้และทำประโยชน์ให้กับสังคม ฉีอจีดำเนินการกิจ 8 ประการ ดังนี้

1. ภารกิจการกุศล (Charity) ให้การดูแลผู้ยากไร้ในระยะยาว ให้การช่วยเหลือชุมชนและออกเยี่ยมเยียนผู้ยากไร้ถึงบ้าน
2. ภารกิจการรักษาพยาบาล (Medical) มีโรงพยาบาล ฟรีคลินิก เครื่องซ้าย ทางการแพทย์และกลุ่มอาสาสมัครทางการแพทย์ที่ไปตรวจเยี่ยมผู้คนที่อยู่ห่างไกล จากโรงพยาบาล
3. ภารกิจด้านการศึกษา (Education) สร้างมหาวิทยาลัยฉีอจี ที่มีห้องด้าน การแพทย์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยเทคโนโลยี ตลอดจนโรงเรียนมัธยม โรงเรียน ประถมที่เน้นความรักและเคารพต่อชีวิตผู้อื่น
4. ภารกิจด้านมนุษยธรรม-จริยศิลป์ (Humanitarian) ผลิตสื่อด้านต่างๆ เผยแพร่วารกิจและหลักคำสอนของฉีอจีเป็นสื่อกลางระหว่างสมาชิกทั่วโลกปัจจุบันฉีอจี มีสถานีโทรทัศน์ต้าอ้าย (Da-Ai TV) ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยว่า สถานีโทรทัศน์ ความรักที่ยิ่งใหญ่ที่ผลิตรายการส่งเสริมคุณภาพชีวิตตลอด 24 ชั่วโมงมีเว็บไซต์รายการ วิทยุและสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ
5. ภารกิจการบรรเทาทุกข์ระหว่างประเทศ (International Relief) ให้ความช่วยเหลือเรื่องด่วนแก่ผู้ประสบภัยธรรมชาติ (เป็นการขยายภารกิจจากการกุศล) ช่วยทุกประเทศทั้งที่มีและไม่มีสาขาของฉีอจี
6. ภารกิจด้านการบริจาคไขกระดูก (Bone Marrow Registry) ศูนย์ข้อมูล ไขกระดูกฉีอจีใหญ่เป็นอันดับสามของโลกรองจากอเมริกาและญี่ปุ่นและใหญ่ที่สุด ในเอเชีย (ขยายภารกิจการรักษาพยาบาล)
7. ภารกิจอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (Environmental Protection) เพื่อกระตุ้น จิตสำนึกรู้คุณในสังคมทุนนิยม ให้ยึดอายุสิ่งของให้นานที่สุด การจัดการขยะมูลนิธิ มีสถานีแยกขยะกว่า 5,000 แห่งทั่วโลกได้ทุกวัน นำเงินที่ได้มาสนับสนุนสถานี โทรทัศน์ต้าอ้ายได้ถึง 1 ใน 3 ส่วน และการเลือกใช้วัสดุผลิตภัณฑ์ที่ไม่เป็นอันตราย ต่อสิ่งแวดล้อมมากข่ากลกที่เราอาศัยอยู่ให้มีสภาพที่นำอยู่ขยายภารกิจด้านการศึกษา)
8. ภารกิจด้านอาสาสมัครชุมชน (Community Volunteers) กระจายศูนย์กลาง การปฏิบัติภารกิจเป็นศูนย์ย่อยตามความพร้อมของชุมชนเพื่อให้สมาชิกฉีอจีแล ผู้ประสบทุกข์ในเขตของตนทำให้เข้าใจปัญหาและสถานการณ์ได้อีกทั้งยังเป็นการ กระตุ้นให้เกิดความใกล้ชิดของผู้คนในชุมชนอีกด้วย (ขยายภารกิจด้านมนุษยธรรม)

ลักษณะโครงสร้างองค์กรของฉีอจี

ประกอบด้วย 2 ส่วนหลัก คือ

1. สมณารามจิงชือ (Jingsi Jienshe) เป็นสถานที่สำนักงาน ธรรมาราชย์เจึงเหยียน และสำนักศิษย์ ตลอดจนเป็นสำนักงานสนับสนุนและพัฒนา ภารกิจทั้ง 8 ด้าน

ท่านธรรมอาจารย์ มีวัตรปฏิบัติที่น่าเลื่อมใส คือ ท่านยึดคติ “วันได้ไม่ทำงาน วันนั้นไม่ต้องกิน” ที่สมน้ำใจไม่มีการบินหาดใหญ่รับนิมนต์ไปสวดในสถานที่ต่างๆ ท่านและสาสนุศิษย์จะปลูกผักทำงานเพื่อหาเงินเลี้ยงชีพและทำการกุศล

2. มูลนิธิพุทธจิตส่วนของมารา划分ประกอบด้วยอาสาสมัครและเจ้าหน้าที่ อาสาสมัครหมายถึงชาวจิตใจที่ไม่ได้รับค่าจ้างหรือเงินเดือนใดๆ มาด้วยสมัครใจและ เป็นกำลังสำคัญในการปฏิบัติภารกิจทั้ง 8 ประการของฉัน ตลอดจนการหาสมາชิก ใหม่การรวมเงินบริจาคจากสมาชิกการเผยแพร่คำสอนของธรรมอาจารย์เจ้งเหียน และการดูแลอาสาสมัครด้วยกันเอง ส่วนเจ้าหน้าที่ หมายถึง ผู้ได้รับเงินเดือนทำ หน้าที่เป็นผู้บริหารและประสานงานด้านต่างๆ ในมูลนิธิและระหว่างอาสาสมัครกับ สมน้ำใจซึ่งเชื่อแต่เจ้าหน้าที่หลายคนก็เป็นอาสาสมัครด้วย

การศึกษาดุจนาบ

วันแรก (12 กันยายน 2550)

เมื่อลองจากเครื่องบิน CI 066 สนามบิน Taoyuan สมาชิกชาวจิตมีมาตั้ง แฉ่งและร้องเพลงต้อนรับ ช่วยเหลือขันยักษ์กระเป่าเดินทางโดยรถบัสปรับอากาศ 2 คัน สู่ไทยรับประทานอาหารกลางวันบนรถ (อาหารเจ)

สถานีไทรทัศน์ต้าอ้าย/สำนักงานฉันจีเขตชงชาน

ขณะเดินทางได้ทราบข่าวว่า ผศ.วรรธน์ ธรรมโขติ เกิดอุบัติเหตุ ศีรษะชนกับ ขอบไทรทัศน์ในรถ อาสาสมัครชาวจิตจึงบังส่วนรับนำท่านไปเย็บแผล ช่วยออก ค่าใช้จ่ายให้แม่ท่านจะพยายามที่จะออกค่าใช้จ่ายเองหลังจากนั้นนำท่านมาสมทบที่สถานีไทรทัศน์ต้าอ้ายเป็นการให้ความสำคัญทุกคนในโลกฯเป็นครอบครัวเดียวกัน

ที่สถานีไทรทัศน์ต้าอ้ายพากเราได้เรียนรู้วัฒนธรรมและคือการไม่สวมรองเท้า มีการนำถุงผ้ามาให้เพื่อเก็บรองเท้าและถือไปประท้วงเดินดูงานที่สถานีไทรทัศน์ผ้า ทุกใบมีหมายเลขเพื่อให้จำได้ จะคืนเมื่อจะกลับ ห้องประชุมเป็นโถงโล่ง โต๊ะใช้ โต๊ะเตี้ยเก้าอี้พลาสติกขนาดเด็กนั่งพื้นห้องเป็นไม้มรูปพระโพธิสัตว์วางมีอบนลูกไม้ รูปพระโพธิสัตว์ด้วยไม้ดีคล้ายท่านธรรมอาจารย์ดอกไม้ต้นไม้ประดับเน้นไฟดูเรียบหรู เป็นเอกลักษณ์ เลี้ยงน้ำชา และอาหารว่าง ซึ่งมีการย้ำมาว่าต้องรับประทานให้ หมด เป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่ไม่ต้องการให้มีของเหลือ ชาวจิตจี ถือว่า เป็นการทึ่งบุญ และเราไม่มีตังชัยะไว้เสียอาหารเลย

ตัวอาคารสถานีไทรทัศน์มีห้องเป็นสัดส่วนที่สามารถตกแต่งเป็นห้องสัมภาษณ์ ดำเนินรายการรูปแบบต่างๆ มีไฟ มีจากจำนวนมากที่น่าสังเกตคือ สะอาดมาก เพราะ ทุกคนไม่สวมรองเท้า ลิฟท์ในสถานีไทรทัศน์ตัวใหญ่น่ามาก และสูง เพราะต้องขันยักษ์ อุปกรณ์ตัวใหญ่ๆ จะได้สะดวก นอกจากการดูงานแล้ว สถานีไทรทัศน์ยังขอ สัมภาษณ์สดอาจารย์บางท่าน ซึ่งกลุ่มได้ส่งตัวแทนคือ ผศ.รัตนา ก่อเกียรติศิริกุล คณบดีคณบดีมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และ ศ.ล้ำดาวน์ เกษตรสุนทร คณบดี คณบดีครุศาสตร์

ขณะบรรยายแนะนำสถานที่ ไกด์กิตติมศักดิ์ คือคุณเมตตา ได้กล่าวถึง หลักธรรม ๕ คำ ๓ ข้อ หน้าปกหนังสือดูงานที่ทุกคนได้รับจากเพื่อบันทึกการดูงาน คือ

กั้นเงิน (2 พยางค์) หมายถึง การขอบคุณ ขอบคุณทุกสิ่งที่ทำให้มีเกิด พบ ในทุกเรื่อง

จั่นเงิน (2 พยางค์) หมายถึง การเคารพ การยกย่อง กตัญญู บิดา มารดา สறபสิ่งและเมื่อเราขอบคุณสறพสิ่ง ก็ควรต้องให้ความเคารพด้วย

อ้าย (1 พยางค์) หมายถึง รัก รวมทั้งการให้อภัย การเชื่อใจ ทำให้ทุกอย่างเป็นสุข ท่านธรรมอาจารย์กล่าวว่า คนเราห้ามรอ ๓ อย่าง คือ

ห้ามรอที่จะทำบุญ เพราะคนยากไร้จำนวนมาก ไม่สามารถขอเราพร้อมได้ ต้องเร่งทำบุญทุกวัน เมื่อมีโอกาสจะต้องรีบทำ

ห้ามรอที่จะกตัญญู เพราะคุณพ่อ คุณแม่ของเรามาจะไม่ได้มีชีวิตยืนยาวนัก ต้องเร่งกตัญญู แสดงให้ท่านรู้ ต้องบอกท่านด้วย

ห้ามรอตาย บางคนแก่ เจ็บป่วยเป็นโรค นอนรอความตาย ทำอย่างนี้ไม่ได้ ตราบใดที่ยังมีชีวิตอยู่ท่านสามารถสร้างประโยชน์ให้กับสังคมได้ตามนอนรอความตาย (ตัวท่านธรรมอาจารย์เป็นโรคประจำตัวคือโรคหัวใจเมื่อเดินทางออกนอก gele ได้หัว แต่ทำประโยชน์ให้กับโลกได้)

สมาชิกฉือจี้ทุกคนแสดงถึงวัฒนธรรมที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมให้ความรักกับทุกคนเสมือนคนในครอบครัว เคารพต่อธรรมชาติ ทุกสิ่ง มีวิถีการคิดในทางสร้างสรรค์ตามหลักพุทธ มรรค ๘ โดยมีจุดศูนย์รวมสร้างสรรค์จากผู้นำที่แสดงตนถึงความแน่แน่ ไม่เอะเบريยบเห็นแก่ตัว สร้างความไว้วางใจ และเชื่อถือว่า “ดีแท้” ทั้งยังโอบอ้อม อารี เมตตา กับทุกชีวิตไม่ว่าจะเป็นคนชาติเดียวกัน หรือต่างชาติ ในวิถีที่สร้างความศรัทธา ยอมเกิดความสงสัยในผู้ที่ไม่ได้ประสบกับตน จึงมีสถานีโทรทัศน์ตัวอ้ายเพื่อสร้างสื่อบริสุทธิ์และตอกย้ำถึงการทำงานที่ช่วยให้คนมั่นใจและคนจนมีความสุขเพิ่มขึ้น

สถานีโทรทัศน์เป็นการสื่อสารเพื่อให้คนที่มีวัฒนธรรมแตกต่างมีความเข้าใจ ฉือจี้ และยังเป็นการส่งสื่อวัฒนธรรมฉือจี้ในด้านเมตตา การมีระเบียบวินัย ช่วยเหลือตนเองและผู้อื่น มีความสุขกับการให้ ยิ่งมีการให้ก็ยิ่งมีสมาชิกเพิ่ม สืบสานเจตนารามณ์ที่จะช่วยคนที่ทุกข์ได้สุขจากการให้ ไม่ว่าจะเป็นแรงกาย เงิน หรือร่วมวัฒนธรรมฉือจี้ก็ถือว่าได้ช่วยโลก

เมื่อขึ้นรถบัสเพื่อไปยังสำนักงานฉีอี้ เขตซงชาน คุณสัม ก็แจกแก้วน้ำ และ ถุงเท้า เพื่อที่เราจะได้ใช้ตลอดการศึกษาดูงานครั้งนี้ ใน การดูงานครั้งนี้ มีอาสา สมัครที่มาช่วยเหลืออธิบาย ดูแลเรื่องรายท่านที่จำได้คือ คุณสุชน (เดินทางมา จากกรุงเทพ เป็นคนไทย) คุณบังอร คุณเมตตา คุณวิวัฒน์ คุณสัม(อาสาสมัคร ที่อยู่เมืองไทย พูดภาษาไทยได้เป็นชาวดั้หัวน) คุณสมหวัง คุณสวายามา (อาสา สมัครที่ร่วมเดินทางด้วย) ระหว่างทางก็มีการสอนเพลง สอนภาษา มีอะไรให้ วาทะธรรมเป็นระยะ เช่น

- ทำงานต้องใช้ใจทำ ต้องใช้สมารถ

- คนที่ไม่โลภ คือ คนบ้าชั่วคราว

- การไปช่วยเหลือคน ไม่ใช่ว่าเรามีความสามารถใหม่แต่ก้ามว่าเรามีใจใหม่ สำนักงานฉีอี้ เขตซงชาน เป็นที่ประชุมอาสาสมัคร เพื่อสร้างความเข้าใจ ทำ กิจกรรมต่างๆ ที่นี่ก็มีวัฒนธรรมถอดรองเท้าไว้ในถุงผ้า มีการเลี้ยงอาหารเย็นกับ

คณะผู้ดูงาน โดยมีอาสาสมัครมาร่วม töະຍ່ອງນ້ອຍ 1 คน ทำให้ได้เรียนรู้วัฒนธรรมการรับประทานอาหาร มีชาม ตะเกียง ช้อนแจก ส่วนแก้วน้ำนำม่า เองจากรถ ตักอาหารแล้วต้องรับประทานท่านให้หมด มีน้ำซุปบริการ แต่ท่านต้องรับประทานอาหารจากแท็กที่หงดก่อนจึงมาตักน้ำซุปเพื่อล้างชามไปในตัว ไม่ใช่เอาอีกชามมาตักน้ำซุปเหมือนบ้านเรา เพื่อที่ชามจะได้ไม่สกปรกมาก เมื่อล้างจะทำให้ประยัดน้ำ หลังจากรับประทานอาหารแล้ว ก็ย้ายไปอีกห้องหนึ่ง เพื่อชมการแสดง คาดว่าที่นี่เป็นโรงเรียนด้วย น่าจะเป็นระดับอนุบาล ประมาณ ๗ จากเด็กที่มาแสดงกิจกรรมบนเวที และยกน้ำชามาต้อนรับ

ห้องประชุม เป็นห้องที่สำนักงานทราบว่ากลุ่มที่มาดูงาน เป็นคณะอาจารย์ ทำให้เข้าด้านในรับเราอย่างเต็มที่พยาามถ่ายทอดประสบการณ์เพื่อที่เราจะได้นำไปสอนลูกศิษย์ เพราะที่นี่มีการกิจด้านการศึกษา มองว่าเป็นการสร้างคนในอนาคต ถ้าคณดีมีจำนวนมากๆ สังคมก็ย่อมดีด้วย นอกจากคณะดูงานแล้วยัง มีกลุ่มอาสาสมัคร ผู้ปกครอง จำนวนหนึ่งด้วย

การสอนของที่นี่ใช้แนวทาง แบบเรียนหลัก นำเสนอบนลักษณะของบทเพลง มีการแสดงภาษาเมือง เต้นระบำ ละครบบทบาทสมมุติ มีการถ่ายทอดประสบการณ์ที่คิดว่าประสบความสำเร็จของกลุ่ม มาแสดงด้วยความตั้งใจจริง เพื่อให้เรารู้สึก ประทับใจ เพราะได้รับชมเอง เช่น การยกน้ำชาของเด็กๆ แสดงถึงการอบรมมาอย่าง ให้เด็กแสดงกิจกรรมเด็นประกอบเพลง การอบรมจริยธรรมเด็กโดยชุมชนผู้ปกครอง แสดงบทบาทสมมุติ เพื่อให้เด็กได้เข้าใจหน้าที่ของตน และตระหนักว่าพ่อ แม่ทำงานหนักเพื่อเรา ซึ่งสนุกและทำให้ทราบว่าเด็กประเทศไหนๆ ก็มีพฤติกรรมไม่แตกต่างกันเลย เพราะเราอยู่ร่วมจากโกรทัศน์ ที่เป็นแบบอย่างที่ไม่ดีเลย ซึ่งชุมชน ผู้ปกครองได้แสดงให้โรงเรียนต่างๆ ในเมืองนั้น เพื่อให้เด็กๆ มีสำนึกดีขึ้น และยังมีการแสดงการเลี้ยงลูกแพะ ที่ทำให้อาจารย์หลายคนน้ำตาซึม เพราะซาบซึ้งระลึกถึงบุญคุณแม่ ว่าธรรมที่พ่อจะจำได้คือ

พูดมากสู้พูดน้อยไม่ได้ พูดน้อยสู้พูดดีไม่ได้

พูดร้ายเหมือนงูพ่นพิษ พูดไม่ดีเหมือนเอกสารอิฐมากวางทาง
กว่าจะได้กลับเข้าที่พักก็ต้องสมควรและรุ่งขึ้นต้องดื่นแต่เข้าประมาณตีสี่ตีห้า

วันที่สอง (13 กันยายน 2550)

วันนี้มีคนตื่นเช้ามาออกกำลังกาย เดินชมเมืองบริเวณรอบๆ โรงแรมที่พัก มีร้านสะดวกซื้อเปิด 24 ชั่วโมง 2 ร้านใกล้โรงแรมที่พักของชาวใต้หวันเป็นพาร์ทเม้น และคอนโดมิเนียมเสียเป็นส่วนใหญ่ สวนสาธารณะสำหรับออกกำลังกายพอจะให้เห็นบ้างแต่อยู่หลังตึกสูงริมถนน ต้องเข้าซอยถึงจะเห็น มีการรำวงยีน เดินเรือวิ่ง จักรยานก็แล้วแต่คนด อาหารเช้าของวันนี้เป็นแซนวิชไส้ปลา และไก่เลือกตามสะดวก ขนมปังปิ้งชีสใหญ่ ๆ 1 ชิ้น ซึ่งคนส่วนใหญ่ไม่รับประทานและนำมาคืน คุณส้มซื้อข้าวเหนียวไส้ผักกาดเคลือบมาเสริมแต่แท่งใหญ่ คนส่วนใหญ่จึงขอเก็บไว้ก่อน ได้รับประทานอีครั้งเมื่อตอนสาย ๆ หลายคนบอกว่าอร่อยมากตอนนำมารับประทาน กันในรถคงเป็นเพราะพิว หลังจากรับประทานอาหารเช้าจึงออกเดินทางด้วยเครื่องบินต่อด้วยรถบัสไปเมือง ข้าวเหลียน

โรงเรียนประถม-มัธยมฉือจิ้มมหาวิทยาลัยฉือจิ้วิทยาลัยเทคนิคฉือจิ้ว

ระบบการศึกษาของฉือจิ้วปรัชญาเดียวคือเน้นพรมวิหาร 4 ให้เด็กมีพลังทั้ง 4 เกิดเป็นคุณธรรมนำความรู้โดยมีอุทธาสาสตร์ในแต่ละระดับดังนี้

ระดับชั้นประถม : มุ่งเน้นให้เด็กเกิดจิตสำนึกว่าการบริการผู้อื่นเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ

ระดับชั้นมัธยม : นักเรียนต้องรู้จักทิศทางชีวิตของตนเอง

ระดับมหาวิทยาลัย: เน้นให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม และเพื่อนมนุษย์

อาคารเรียนของสถาบันการศึกษาทุกที่มีลักษณะสถาปัตยกรรมคล้ายๆ กันในญี่ปุ่น ไม่นเน้นการใช้เครื่องปรับอากาศ ทุกห้องใช้แสงสว่าง ลมธรรมชาติ มีพัดลมเพดานใช้ออยู่บ้าง ทุกอาคารและสนามกีฬา ตั้งชื่อให้มีความหมาย เช่น สนามกีฬา ชื่อ สนามให้อภัย ทุกสถานที่สะอาด มีความละเอียดเพราะส่วน ในญี่ปุ่นใช้ก้อนหินเล็กๆ รวมกันเป็นเส้า เป็นทางเดิน ซ่อนความหมายตาม ลักษณะของชาวจีน ที่เน้นปรัชญา ชวนให้คิด เรียนรู้ และตีความ เสาทุกตัน พื้น ทางเดิน ประกอบด้วยหินก้อนเล็กๆ หมายถึง การเกิดสิ่งใหม่ๆ เหล่านี้ได้ มา จากพลังของคนจำนวนมาก เสาเหลี่ยม มีความหมายถึงความชื่อสัตย์ ด้านบน โคง แสดงถึงความยืนหยุ่น หลังคาคล้ายดัวอักษรจีน “เหยิน” แปลว่า คน เพราะ ทุกที่ กำลังสร้างคน โดยๆ คือ มุ่งเน้นปลูกฝังจริยธรรม วิถีสร้างสังคมที่ดี เรียก ว่า การสร้างมนุษย์ที่แท้จริง ท่านพุทธทาส ได้ให้ความหมายของคำว่ามนุษย์คือ คนที่ผ่านการอบรมให้มีจิตใจสูง การสร้างจิตใจสูง ในสถาบันการศึกษาของจีน จึง เรียกว่า วิชาจริยศิลป์ ใช้ 3 กิจกรรมในทุกระดับแต่มีความลึกซึ้งเพิ่มขึ้น คือ

1. การแข่งข้าว ให้ความเคารพ ขอบคุณต่อธรรมชาติ ทั้งดิน ฟ้า อากาศ ที่ ทำให้มีชารสเลิศ เป็นการศึกษาเพื่อดำเนินชีวิต เสริมสร้างบุคลิกภาพที่ดี IMARY การบริการ การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยมีคติเตือนใจว่า จีบแรก ปาก ต้องพูดดี จีบที่สอง ใจต้องคิดดี จีบที่สาม ร่างกายต้องทำความดี เรียนรู้การให้ ความเคารพ (ชั้นเด็กเล็กเชิญผู้ปกครองให้เด็กได้นำริการ)

2. การจัดดอกไม้ ให้เคารพเพื่อนที่ต้องทำงานร่วมกัน เคราความคิดที่แตกต่าง ให้ทำงานเป็นทีม เป็นการใช้ดอกไม้แจกันเดียวอธิบายคุณธรรมจริยธรรมในวิถีชีวิต ที่น่าสนใจคือ lorsque ที่ใช้เรียนจัดดอกไม้มีการออกแบบให้เปิดจากด้านบนได้โดยมีถัง ขยะซ่อนอยู่ภายใต้ความเรียบร้อย

3. การเชยันผู้กันจีน ให้เคารพตนเอง จิตต้องสงบเหมือนฝึกสมาธิ ตั้งใจ ใจ จะตัวด้วยเส้นได้สวยงาม

ความสะอาดของตัวอาคารเรียน เกิดจากนักเรียน ครุ่นร่วมกัน ไม่มีการโรงอาสาสมัครก็มาช่วยบ้าง เช่น การตัดหญ้า จัดสวน ระบบการศึกษาของที่นี่ เน้นการ ดูแลเด็ก รวมไปถึงผู้ปกครอง มีอาสาสมัครมาทำหน้าที่ พ่อแม่ อุปถัมภ์ ขณะที่ ศึกษาดูงาน ที่วิทยาลัยเทคนิค เป็นช่วงเพื่อเปิดเทอม พ่อแม่อุปถัมภ์ นัดหมายมา พนักศึกษาที่เพิ่งเริ่มการศึกษาใหม่ที่ทราบมาพ่อแม่อุปถัมภ์เป็นอาสาสมัครฉีด ยา จากทัว่ประเทศนอกจากทำความรู้จักกับนักเรียนนักศึกษาให้ความอบอุ่นเหมือนพ่อแม่ แล้วยังทำความรู้จักพ่อแม่อุปถัมภ์กับผู้ปกครองพ่อแม่ของนักเรียนนักศึกษาด้วยเพื่อ ช่วยกันดูแลนักเรียน นักศึกษา เรียกว่าไม่ดูแลแยกส่วน บ้านโรงเรียน สังคมต้องดี

นักเรียน นักศึกษาที่นี่ต้องสวมเครื่องแบบ เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกัน อีก ทั้งยังเป็นการเตือนผู้สวมใส่ให้คำนึงถึงหน้าที่ของตนเองว่ากำลังเป็นอะไร กำลังทำอะไร เครื่องแบบเป็นความแน่วแน่ในสิ่งที่ถูกต้องที่เราทำ เมื่อภายนอกอาจจะดูเหมือนถูก กำหนดด้วยเครื่องแบบ ทว่าสมองและจิตใจมีอิสระเต็มที่ในการคิดสิ่งที่ถูกต้อง

นอกจากนี้คุณครูยังคงอยู่แนะนำไปบางเรื่องเมื่อแบ่งนักเรียนทำงานกลุ่ม ให้ตั้งชื่อกลุ่ม เช่น กลุ่มสมานฉันท์ กลุ่มสามัคคี กลุ่มป่องดอง หากนักเรียนทะเลกัน ก็จะบอกว่ากลุ่มสามัคคี เข้าไม่เท่าทะเลกันนะ นักเรียนก็จะปรับตัวใหม่ และสิ่งที่โรงเรียนประถมสอนคือให้นักเรียนมีจิตสำนึกบริการ ตอบรับประทานอาหาร กลางวัน จะมีอาหารมาตั้งหน้าห้อง นักเรียนที่เรียนดี มีความประพฤติดีเท่านั้น จึงจะได้บริการตักให้คุณครูหังจากนั้น ตักให้ตนเองก่อนแล้ว จึงตักให้เพื่อนๆ โดยทั้งชั้นจะรับประทานอาหารกันในห้องเรียน ที่หน้าชั้นมินิทรรศการการนำ ‘ขยะมา蕊ไซเคิล ทำเป็นตุ๊กตา ที่วางแผน สอด ของเล่น รูปภาพประดิษฐ์ ซึ่งเป็นความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนเอง

ที่มหาวิทยาลัยฉะเชิง มีการผลิตบัณฑิตด้านการแพทย์สาธารณสุขนิเทศศาสตร์ และ เภสัชศาสตร์ มีวิศวัตติศน์ ที่ทำให้คณาจารย์ผู้เยี่ยมชมช庵ชี้งั้น้ำตาไหลลือกแล้ว วิชาการวิภาคศาสตร์ เป็นวิชาที่ต้องศึกษาโดยการผ่าศพอาจารย์ให้ญี่ แต่เดิมคนจีน ส่วนใหญ่ไม่นิยมบริจาคร่างกาย จึงขาดแคลนอาจารย์ให้ญี่ที่จะใช้ศึกษา ทางมหาวิทยาลัยมีพิธีกรรมที่แสดงถึงความเคารพอาจารย์ให้ญี่โดยนักศึกษาต้องรู้จักกับญี่ต่ออาจารย์ให้ญี่ ทราบประวัติ ความดี เพื่อจะได้ให้ความเคารพ หลังจากเรียนต้องมีการเย็บคืนสภาพ ห่อศพด้วยผ้าขาว ทำพิธีมาปนกิตตามศาสนา นำเข้าบ้านส่วนเก็บไว้ในที่ซึ่งทำอย่างดีเป็นรูปคล้ายศาลาทรงจีนและนำไปเก็บไว้ที่ห้องใกล้ๆห้องเรียน ญี่สามารถมาแสดงความเคารพได้ตลอดเวลา ทำให้มีการบริจาคร่างกายเพิ่มขึ้น เป็นจำนวนมากอาจารย์ให้ญี่บ้างท่านอัดวิศวัตติศน์ไว้บอกนักศึกษา ก่อนเสียชีวิตด้วย “นักศึกษาแพทย์จะกรีดผ่าศพของเรามีดพลาดสักกี่ร้อยครั้งก็ไม่เป็นไร/on อนุญาตให้ทำได้เต็มที่ เมื่อจบไปเป็นแพทย์แล้วห้ามกรีดผ่าตัดให้ผิดแม้แต่ครั้งเดียว”

เมื่อวิศวัตติศน์แนะนำมหาวิทยาลัยทำให้ทราบว่าที่นี่ทำMOU(บันทึกข้อตกลง) กับมหาวิทยาลัยในประเทศไทยและนานาชาติ ดังนั้นในครั้งนี้ ท่านอธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ก็ได้ร่วมลงนาม MOU กับท่านอธิการบดีมหาวิทยาลัย ฉะเชิงด้วย

ข้อสังเกตจากการศึกษาดูงานคือ อัตราส่วนของนักเรียนต่อห้องไม่มากนักในทุกระดับการศึกษา ซึ่งอาจจะเป็นเพราะอยู่ต่างจังหวัด ไม่ใช่เมืองหลวง หรือคนในได้หวนบ้างส่วนอาจต่อต้านไม่เข้าใจวัฒนธรรมของสถาบันการศึกษาอาจมองเด็กที่มีระเบียบวินัยในเชิงสงบสัยว่าถูกบังคับหรือเปล่า ที่น่ายกย่องคือการสร้างคนให้เป็นมนุษย์เน้นการเคารพยกย่องทุกอย่าง จึงทำให้ประทับใจชาวใต้หัวนดึงตัวอย่างการบริจาคร่างกายเพื่อเป็นอาจารย์ให้ญี่ ของมหาวิทยาลัยฉะเชิง

หลังอาหารมื้อเย็นที่ห้องอาหารปراภรภว่าคุณเจินมาทำธุระที่สัวเหลียนท่านมาจากสำนักงานฉะเชิงชานที่เราเพิ่งไปเมื่อวานจึงมาเพิ่มเติมความรู้ให้เรา(แสดงถึงความเป็นครูจริงๆที่ต้องการให้ศิษย์ได้รับความรู้เต็มที่ยิ่งรู้ว่าเรามีเวลาอีก้าตามมาให้หลังอาหารก่อนกลับโรงแรม)

ท่านมาเพิ่มเติม เพื่อให้ครูไม่เกิดความท้อแท้ ผิดหวังเสียก่อน โดยแนะนำนำยุทธวิธี 4 เรื่องเพื่อให้เป็นครูที่ดี ทั้งหมดนี้ท่านได้บรรยายที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพฯ ด้วย ครูต้องสอนทั้งนักศึกษาและผู้ปกครอง เพื่อให้สังคม บ้าน โรงเรียนเป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กรุ่นใหม่

เรื่องที่ หนึ่ง ต้องรู้ปัจจุบัน สภาพสังคม ทางฉีอจี มองว่า “สมทัย” ของการสร้างมนุษย์ ในปัจจุบันคือเด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี มีโทรศัพท์เป็นครู สอนวัฒนธรรมตลอดเวลาท่านจึงสอนว่า

1.1 เด็กขาดความรู้ในการช่วยเหลือตนเองในการดำรงชีวิต เช่น ไม่รู้จักหัวกระเป้าตัวเอง ให้พ่อแม่หัวให้ การซักผ้า ดูแลห้องนอนของตัวเอง เป็นต้น ซึ่งมาจากการพฤติกรรมของพ่อแม่ที่ไม่ได้เป็นแบบอย่างหรือตามใจมากเกินไป

1.2 เด็กคิดไม่เป็น แยกแยะไม่ได้ว่าอะไรดี อะไรไม่ดี มักจะตามเพื่อน ตามแฟชั่น

1.3 เด็กมีปัญหาครอบครัวครอบครัวในปัจจุบันแตกแยกหย่าร้างมากขึ้น

1.4 สิ่งแวดล้อมหรือสังคมไม่ดีครูก็ไม่กล้าขัดใจพ่อแม่ปล่อยปละละเลยไม่เข้มงวด

เรื่องที่สอง การมองตน (สร้างครูต้นแบบ ตามแนวทางฉีอจี)

2.1 สิ่งต้องห้าม 5 อย่าง

2.1.1 ไม่ทำหน้าแบบถ้าแก่ (ยืมเมื่อรับเงิน) แต่ต้องยืมตลอดเวลา (ทางครีมฉีอจี)

2.1.2 อย่าลุยคนเดียวทำงานต้องทำเป็นทีมจะได้มีบริการเป็นกำลังใจกัน

2.1.3 อย่าจำเจทำวิธีเดียวมีการสอนหลายรูปแบบที่ทำให้เป็นตัวอย่างแล้ว

2.1.4 อย่าท้อแท้ หักด้อย ตั้งใจແນ່ວແນ່ ต้องประสบผล คุณเชิงกล่าวถึงนักเรียนคนหนึ่งเป็นเด็กที่ดี และไม่ชอบอยู่ในกฎ ระเบียบ ครูก็พยายามสอน ยกตัวอย่างให้ฟังแต่เด็กคนนี้ก็มีพฤติกรรมเหมือนเดิมจนครูเริ่มหัววันหนึ่งเด็กคนนี้เข้ามากระซิบกับครูที่สอนเขาว่ามีครูคนเดียวที่สอนแต่สิ่งที่ดีให้เขาเข้ารับทราบแล้วแต่ที่เข้ายังมีพฤติกรรมเหมือนเดิมพระราเม是一座山峰之所在

2.1.5 อย่าหวังดี ประسنค์ร้าย ตามใจ ปล่อยปละละเลย เหมือนพ่อแม่รังแกฉัน

2.2 สิ่งที่ต้องคำนึง 5 อย่าง

2.2.1 เด็กมีสิทธิ์จะทำผิดได้ครูไม่ควรคิดว่าเด็กทำผิดไม่ได้ร้ายหน้าที่แก้ไข ชี้ทาง

2.2.2 ไม่คromosomeเด็กในจุดยืนของครูหรือพ่อแม่คromosomeในจุดยืนของเด็ก

2.2.3 อย่าตราชหน้าเด็กกว่าเป็นเด็กมีปัญหาจะทำให้รวมมือคิดต้องช่วยเด็กแก้ปัญหา

2.2.4 ไม่มีเด็กคนไหนที่สอนไม่ได้มีแต่ครูหรือพ่อแม่ที่สอนไม่เป็น

2.2.5 ความจริงเด็กไม่ต้องการอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี เราเป็นครูต้องเคียงข้างเด็ก แบ่งปันกับครูคนอื่น เพิ่มเติมความรู้ดังแก้วเปล่าเสมอ สังคมจะดีขึ้น

**เรื่องที่ สาม เป็นการถ่ายทอดประสบการณ์เพื่อให้ครูนำไปใช้ เน้นการนำวิธี
ธรรมไปสอนเด็ก**

เริ่มจากปัญหาใกล้ตัว ยกสถานการณ์ในปัจจุบันมาเป็นกรณีศึกษา แล้วสอดแทรกด้วยวาระธรรม

ตัวอย่าง

3.2 ปัญหาแม่ผัว ลูกสะไภ้ แก้ด้วย วิถีธรรม การดีต่อผู้อื่นเป็นหน้าที่และต้องพึ่งพร้อมร้อยยิ่มด้วยหากเขามิรับไม่ตรึงเป็นกรรมของเขา

3.3 สภาพสังเวดล้อมที่ทำให้มีวิถีการดำรงชีวิตที่ผิด มีแคนน์ต้องชำระ ตามต่อมา

3.4 ข่าวหนังสือพิมพ์อาจารย์มหาวิทยาลัยที่ไปเปรี๊จักรيانแล้วโดนคนขี้เมากำจัด ทำร้ายจนตาย เมื่อนักข่าวมาสัมภาษณ์ภรรยาที่เป็นอาสาสมัครฉีดวัคซีน ตอบว่า ท่านธรรมชาติย์สอนว่า การให้อภัยต่อผู้อื่นดีต่อตัวเอง ทำให้ช้าไว้ วนโดยทั่วไป ปลูกใจ บางท่านโทรศัพท์มาหาอาสาสมัครท่านนี้ แล้วให้ฟังว่า ครอบครัวของเขามัวแต่ฟ้องร้อง ไม่สิ้นสุด เป็นทุกข์อยู่หลายปี หลังจากทราบข่าวของอาสาสมัครและคำสอนของ ท่านธรรมชาติย์ ทางครอบครัวจึงมาปรึกษา กันใหม่ ว่า จะเชื่อคำสอนท่าน ธรรมชาติย์ ใหม่จะได้หมดทุกข์ เสียเงินเสียทองไปมากแล้ว

เรื่องที่ ส แหล่งภูมิปัญญา ข้อมูลที่นำมาสนับสนุนเรื่อยๆ

การที่ได้ออกไปเยี่ยมผู้ยากไร้ ผู้ป่วย หน้าที่อย่างอาสาสมัคร เมื่อครูพบคน
ที่ต้องทุกข์คุกคามเมตตาทำให้อ่อนโยนและเข้าใจว่าเรามีบุญต้องช่วยเหลือโลกสร้าง
โอกาสให้เด็ก บ้านและโรงเรียนต้องเป็นสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับเด็ก

ข้อสังเกต คุณเจินท่านทุ่มเทมาก แต่ผู้ศึกษาดูงานเห็นอย่างวันนี้ก็กลับเข้าที่พักดึกเช่นเดิมแต่การบ้านให้บันทึกข้อมูลที่ได้จากการศึกษาดูงานนำเสนอในเย็นต่อไปด้วย

ข้อคิดสำหรับตัวเอง บางครั้งตัวเองก็คงเหมือนคุณเจินพยาภัมที่มุ่งเน้นสอนให้นักศึกษา ยิ่งใกล้สอบมองตนเองนักศึกษาแล้วท่าทางไม่เข้าใจก็พยายามเปลี่ยนรูปแบบการสอน แต่เดี๋ยวกลับไม่สนใจ คงเหมือนตอนนี้มึ้ง จำไว้ อย่าดัดเยียด ต้องค่อยๆ ให้และชีมชับจากการกระทำ

วันที่สาม (14 กันยายน 2550)

ตื่นกันแต่เช้า รับประทานอาหารเช้าตั้งแต่ 5.00-6.00 น. ถ้าเป็นเวลาในไทยบิน 1 ชั่วโมง

สมนารามจังชิ้อ ศาลาจังชิ้อ(พิพิธภัณฑ์จังชิ้อ) โรงพยาบาลชาวเหลียนจังชิ้อ

เดินทางไม่นานนักถึงสมนารามจังชิ้อ ซึ่งเป็นที่พำนักระหว่างท่านธรรมอาจารย์เจ็งเหียง เมื่อลุงจ้ากรถูกพบกับอาสาสมัครรถดสุท มาช่วยกันกวาดลาน เก็บขยะใบไม้ ก่อนไปทำงานประจำ ทราบว่าทุกเช้าจะมีคนมาจำนวนมากเพื่อทำงาน เท่ากับเป็นการออกกำลังกายช่วงเช้า และบางส่วนร่วมประชุมถ่ายทอดสดของการการโทรศัพท์ทัศน์ กลุ่มของเรารideเข้าห้องพิเศษอยู่ใกล้ๆ กับห้องที่ท่านเจ็งเหียงให้ความเนื่องจากถ้าเข้าห้องประชุมต้องเปลี่ยนห้ามหลับ จังไม่มีใครอาสาเข้าห้องประชุม ขออยู่ห้องพิเศษซึ่งมีจอดถ่ายทอดเห็นความเคลื่อนไหวของห้องประชุม กิจกรรมของสมนารามจังชิ้อช่วง 7.00-8.00 น. คือการประชุมผ่านสื่อ มีโรงพยาบาล 6 แห่งและที่สมนาราม ก่อนเข้าห้องต้องถอดรองเท้าไว้ให้เป็นระเบียบนอกห้อง ห้องน้ำที่สมนารามมีเชือกที่กดซักโครงการ 2 เส้น เส้นหนึ่งน้ำ้น้อย และอีกเส้นน้ำมาก

เนื่องจากก่อนหน้านี้มีการมอบเสื้อการนี้ให้นักศึกษาที่จบการศึกษานิเทศศาสตร์ รุ่นที่ 3 ที่สมนาราม โดยท่านได้มอบให้กับนักศึกษาทุกคนเมื่อตอนเรารับปะยอมญา วันนี้ท่านเลยกล่าวไว้วาทั้งการอบรมการศึกษาของนักศึกษากลุ่มนี้

การสืบทอดสิ่งดีงามค่อยๆ ต่อยอดการพัฒนาทำให้เกิดการแตกแยกลึกลึ้งไป นักศึกษาค่อยๆ เรียนรู้ให้มาก เสื้อการนั้นบ่งบอกใจ ภายต้องเป็นหนึ่ง การมอบเสื้อ การนี้เท่ากับเป็นการมอบภาระหน้าที่ให้ นิเทศศาสตร์หน้าที่คือทำให้ครอบครัวรัก ใคร่กัน สังคมสงบสุข ด้านการแพทย์ทำงานต้องประสานกันทั้งหมดในสาขาต่างๆ คนไข้มีทั้งดีและไม่ดีในตัวเอง สุขภาพก็มีอะไรที่บกพร่องในตัวเอง การที่เรามีภูมิคุ้มกันก็จะทำให้เราแข็งแรงการสื่อสารก็เป็นได้ทั้งที่ดีและไม่ดีการสื่อสารที่ไม่ดี คนที่มีภูมิคุ้มกันต่ำ ก็รับไปจะทำให้สังคมไม่ดี โลกกำลังวุ่นวาย สังคมไม่สงบสุข มีความเกี่ยวโยงกับการสื่อสาร ดังนั้นเรางึงมาเริ่มสื่อสารแต่สิ่งที่ดีงามให้กับมวลชน การประสรัยมักจะมีภาพประกอบ การสื่อสารเนื่องสารน้ำ อย่าลืมการสื่อสารที่ดี เป็นการสร้างความรู้ สร้างสังคมที่สงบสุข ชีวิตของมนุษย์ทำอย่างไรให้เกิดสติ ปัญญา การสื่อสารที่ดีมีความสำคัญอย่างมาก ทำอย่างไรจึงปลูกฝังให้บุคลากร ที่กำลังจะเป็นมนุษย์ที่นิรสุทธิ สื่อสารให้สังคมเกิดความเมตตา ครึ่งหนึ่ง ของนักศึกษาที่จบทำงานที่สถานีโทรทัศน์ตัวอ้ายเป็นพื้นฐานให้นักศึกษามีความติดถ้าหากศึกษาไปอยู่ที่อื่นต้องมีความคิดของตนเองว่าสิ่งไหนดี ไม่ดี แต่อย่าลืมที่จะต่อตน นักศึกษาที่จบออกไปต้องคิดทำอย่างไรให้สังคม ให้สะอาด ดีงาม สิ่งดีงามจากน้ำใจของคนเล็กๆ น้อยๆ ก่อน

นักศึกษานิเทศศาสตร์ทุกคนก่อนจะต้องมีการทำวิดีทัศน์ครอบครัวตัวเองเวลาทำจะได้ระหนักรถึงความลำบากของพ่อแม่ ที่ส่งเราเรียน วันนี้มีตัวอย่างวิดีทัศน์

ครอบครัวของนักศึกษาที่มาจากครอบครัวปานกลาง ทั้งพ่อและแม่เป็นอาสาสมัครฉีดวัคซีน แต่ช่วงงานจราจรช่วงเช้า ทำงานเป็นช่วง แม่พิการขาเดินไม่สะดวก เมื่อคราวได้หัวน้ำมีแผ่นดินไหว ไม่สามารถไปช่วยที่เกิดเหตุได้ทำหน้าที่ฝ่ายบัญชี ข้อมูลที่สำนักงาน ท่านเจึงเหยียنكกล่าว การทำวีดิทัศน์เรื่องคนในครอบครัวแสดงความกตัญญู คนที่พิการแต่ทำประโยชน์เพื่อสังคม จิตใจมีได้พิการ แม้รายได้ต่ำ ก็ส่งลูกใจเรียนจบ และยังทำฉีดวัคซีนให้สังคม อย่างนั้นมองไม่อกรกว่าเขาพิการ สังคมจะแข็งแรงต้องดูที่จิตใจ ไม่ใช่ดูที่ภายนอก ข้อสำคัญ เราเลี้ยงลูกหลาน เข้ารู้ใหม่พ่อแม่ลำบาก ครอบครัวนี้มี พื้นฐานดี ลูกหลานก็จะมีทิศทางที่ดี หวังว่า นักศึกษาจะดูแลจิตใจให้ดี ทำหน้าที่ให้ดี เมื่อสังคมไม่สงบสุข โลกก็จะวุ่นวาย ต้องเริ่มเข้าใจความสำคัญของชีวิตก่อน จึงจะทำให้สังคมสงบ อนาคต มาจากวันนี้

หลังจากการให้โอวาทของท่านเจึงเหยียน กลุ่มที่อยู่ตามโรงพยาบาลทั้ง 6 แห่ง ทยอยออกมากับปืนความรู้ ความก้าวหน้าของแต่ละแห่ง ตัวอย่าง หมอดจากโรงพยาบาลสราษฎร์ฯ: กล่าวถึงการรักษาเนื้องอกในสมองด้วยวิธีการผ่าตัด

การสร้างภูมิต้านทานโรคมะเร็ง

ท่านเจึงเหยียน: เวลาบำบัดโรคให้ใช้แผนโบราณแผนปัจจุบันร่วมกัน

พร.รพ. : ทุกอย่างเพิ่มจากตัวเอง โลกเล็ก ครอบครัว สังคม ประเทศ ทุกคนแสดง

บทบาทของ ตนเองให้ดีจะทำให้โลกเกิดความสมดุลได้ ไม่ว่าเรื่องราว ในญี่ปุ่น ก็เกิดจากเล็กๆ

ท่านเจึงเหยียน : กระบวนการถ่ายทอดสำคัญมาก ความสัมพันธ์ ครู ศิษย์ ถ้าอาจารย์ถ่ายทอดได้ดี ลูกศิษย์ก็จะทำหน้าที่ได้ดี

พยาบาล : คนต้องการบริจากไขกระดูกมากอยคิวแต่เข้าเมื่อหมดเวลาคนที่ตั้งใจก็ไม่มีโอกาส ทำให้คนที่มีความคิดที่ดีงามเสียความรู้สึก

ท่านเจึงเหยียน : ถ้าหากฯ คนมีความพร้อม ในความคิดที่ดีงาม สังคมก็จะดีขึ้น

พยาบาลเพื่อจบการศึกษา : ความประทับใจที่เจ้าหน้าที่ทุกคนร่วมมือกันทำงาน เมื่อมีการตรวจคุณภาพของโรงพยาบาลจากเจ้าหน้าที่ภายนอก

ท่านเจึงเหยียน : ทุกๆ เรื่อง ทุกๆ งาน จุดเริ่มต้นยาก ถ้าเริ่มต้นด้วยดี ต่อๆ ไป ก็จะดี

อาสาสมัคร : สารของฉ้อจี้ เข้าได้รับเพียง 2 ฉบับ ต้องการกระจายให้สมาชิกจำนวนมากเข้าจึงเปลี่ยนมาใช้วิธีส่งด้วย E-mail

ท่านเจึงเหยียน : อาสาสมัครท่านนี้ทำหน้าที่ถ่ายทำ หาข่าวโทรศัพท์ตัวอักษร แล้ว หาสมาชิกเพิ่มด้วย

อาสาสมัคร : ประสบเหตุนักศึกษาคนหนึ่งขับรถจักรยานยนต์ชนกับระบบ พ่อเป็นทุกชีวิตระบุตร ลูกชายคนเดียวอาสาสมัครก็ปลองทุกเหตุการณ์เกิดขึ้นได้ทุกวัน ตอนนี้นักศึกษาหายจากห้อง ICU ไปห้องปกติแล้ว

ท่านเจึงเหยียน : อวยพรให้ผู้ป่วยหายเร็ว ๆ

พยาบาล : รายงานว่าที่โรงพยาบาลมีพยาบาลกลุ่มนึงไปร่วมประชุม จะนำเรื่องคุณธรรมไปแบ่งปันกับผู้ร่วมประชุมจากที่อื่นด้วย

ท่านเจึงเหยียน : สิ่งที่ต้องถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้รับรู้

อาสาสมัคร : ทำงานเป็นเจ้าหน้าที่หาข่าว เมื่อไปสัมภาษณ์ คนทั่วไปมักจะมีภาพไม่เหมาะสม จึงคิดวิธีการโดยการยกป้ายให้ยื้ม พุดชา ๆ แทนการพูดเร็ว เพราะส่วนใหญ่เป็นการถ่ายทอดสด

(ตัวอย่าง คร่าว ๆ เท่าที่จดได้ในหนึ่งหน้ากระดาษ ยังมีต่ออีกหลาย ๆ คน หมอบพยาบาล หรืออาสาสมัครแต่ละคนไม่ซ้ำกัน) คนสุดท้ายเป็นชายหนุ่มที่เข้าชื่อ บริจากไขกระดูกและไขกระดูกของเขาได้มีโอกาสช่วยชีวิตคนได้ท่านเจึงเหยียนจึงมอบของที่ระลึก และกล่าวว่า เป็นคนที่โชคดีอนหลับตื่นหนึ่งกีได้สร้างบุญแล้ว คนอื่นต้องอาศัยความอดทน พยายามจึงจะสะสมบุญได้ (การแสดงความจำนำบริจากไขกระดูกทางโรงพยาบาลจะเจาะเลือดเก็บไว้ตรวจด้วยเทคนิคพิเศษ เมื่อผู้ป่วยที่ต้องการใช้มีเนื้อเยื่อที่เข้ากันได้ ประมาณ 1 ใน 5 มีน จึงจะนำมาสู่กระบวนการเจาะไขกระดูกจากตัวเราไปให้ผู้ป่วยจริง ศูนย์ครุภัณฑ์ได้บริจากก็ถือว่าได้โอกาสทำบุญกุศล อันยิ่งใหญ่ นอกจากนี้ทางใต้หัวมีกกฎหมายไม่ให้คนที่บริจาก กับคนที่รับบริจากรู้จักกันดังนั้นเมื่อผ่านเวลาไปหลาย ๆ ปีทางมูลนิธิอาจเรียกให้มาเจอกันถ้าคนที่รับบริจากมีความประสงค์จะขอบคุณ)

หลังจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประมาณ 1 ชั่วโมงนี้ ท่านเจึงเหยียนกับออก ลูกศิษย์ให้มาตามกลุ่มผู้เข้ามาศึกษาดูงานทุกท่านไปพบ ท่านเมตตามอบสร้อย

ข้อมือลูกประคำ และเข็มเงินรูปใบโพธิ์ ต้นไผ่ แทนสัญญาลักษณ์ ครบ 41 ปี ของมูลนิธิ หลังจากนั้นมีกิจกรรม รูปหนึ่งนำชมรอบๆ สมณาราม มีพิพิธภัณฑ์ ที่แสดงแบบจำลองว่าสมณารามมีการขยายตัวอย่างไร ไม่มีการรื้อถอนสร้างเพิ่ม มีการปลูกผัก การทำเทียน โรงอาหาร โรงแยกขยะ ที่น่าสนใจของที่นี่ คือ มีการประชาสัมพันธ์งานของมูลนิธิในที่ล่างแจ้ง รอบๆ แปลงปลูกผัก ใช้วินิล เขียนภาษาอังกฤษ พร้อมรูปถ่ายการทำงาน มีว่าที่ธรรมด้วย งานทุกอย่าง ต้องทำอย่างมีสมารถ ถือว่าทำงานเพื่อฝึกสมารถ ขอบคุณผู้ที่ทำให้เราได้ช่วยเหลือ เพราะเราได้มีโอกาสทำบุญ ลดความฟุ่มเฟือย หลังจากนั้นก็ปล่อยให้คนไทย ได้ซื้อของ (ได้ยินไกด์เร้าดูดกับกิจกรรม “ไม่รู้ทำไม่คนไทยชอบซื้อของ”) เมื่อซื้อ ของกันจำนวนมากแล้ว ทางร้านของหมดเลยบางรายการ ซื้อมากจริงๆ ดิฉันก็ มีโอกาสได้บอกรักกับกิจกรรม ว่าที่คนไทยชอบซื้อ เพราะต้องการฝากให้คนที่เรารัก ที่ไม่ได้มาด้วย (ในขณะที่คณะดูงานชมสถานที่กลุ่มอาสาสมัครที่มาจากเมืองไทย ก็ได้เข้าพบท่านเจึงเหยียงประมาณ 1-2 ชั่วโมง)

เยี่ยมชมศาลาจังชือ หรือพิพิธภัณฑ์จีจี้ เป็นอาคารใหญ่มีหลาชั้น ต้อง ถอดรองเท้าใส่สุ่มผ้าเดินถือเมื่อต้องขึ้นชั้นบนหรือลงชั้นล่างซึ่งมีชั้นใต้ดิน 2 ชั้น เขา มากจะใช้บันไดที่ขอบอยู่เหมือนบันไดหนีไฟ (คิดเองว่า คงเพราะกลุ่มรามีคน จำนวนมาก จะรบกวนคนที่ใช้ทางปกติ) ห้องนิทรรศการจะเปลี่ยนภาพปีละครั้ง ที่ นี่ทำให้เราทราบว่า ตึกอาคารต่างๆ ที่จีจี้สร้าง เสาเข็มไม่อ่อนด้วย แต่หัวัน แผ่นดินไหวปีละมากกว่าร้อยครั้งดังนั้นเหล็กเส้นที่ทางจีจี้จึงเรียกว่าแผ่นเหล็ก ขนาดหนาเมื่อคราวแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในเกาะไต้หวันทางจีจี้ได้สร้างโรงเรียน ทดแทนโรงเรียนเดิมที่ถูกแผ่นดินไหวจนพัง ทั่วเกาะไต้หวัน 50 แห่งภายใน 3 ปี โรงพยาบาลทุกแห่งต้องแข็งแรง เพราะเมื่อกีดปัญหาติกพังโรงพยาบาลต้องช่วย

ผู้ป่วยจำนวนมาก ในส่วนที่ได้เรียนรู้จากที่นี่ คือการฉายภาพไปร่องเตอร์ กระบทกระจากเงา ให้สะท้อนมาที่จะทำให้ภาพใหญ่ขึ้นจนเต็มจอ

ขณะรับประทานอาหารกลางวัน ทางอาสาสมัครคนไทยก็เข้ามาร่วมรับประทานอาหารด้วย และคุยกับสมาชิกคณะดูงาน ว่าได้มีโอกาสเข้าพบท่านเจึงเหยียน และongyangความในใจว่าหลังจากคณะดูงานกลุ่มนี้แล้ว จะมีมาอีก 2 กลุ่ม ซึ่งอาสาสมัครก็บอกตามตรงว่าเห็นอยู่ มีคนไทยมาดูงานเยอะ แต่ไม่ทราบว่าเกิดประโยชน์ในไทยหรือไม่ ท่านเจึงเหยียนก็สอนว่า กระดาษเมื่อห่อของหอมอยู่ กระดาษก็มีกลิ่นหอม เปรียบเช่น เมื่อเราอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ทุกคนยอมรับมีมาตรฐาน เรา ก็พลองมีมาตรฐานมีจิตคิดช่วยเหลือ แต่เมื่อกระดาษถูกแกะเอาของหอมออกไป นานๆ เข้ากระดาษก็ไม่มีกลิ่นหอมคงสภาพเดิม นอกจากนี้คุณวิวัฒน์ จึงเล่าให้ฟังว่า ท่านเจึงเหยียนบอกว่าอาสาสมัครที่ทำหน้าที่ไกด์กิตติมศักดิ์เหล่านี้ กำลังทำงานเหมือนจอกแหน ซึ่งลอยไปตามกระแสน้ำ ไม่มีการหยั่งราก ต้องปลูกบัวให้มีรากในเมืองไทย จะได้มีอาสาสมัครมากขึ้นจะได้มีแรงมาช่วยกันทำงานให้กลิ่นหอมยังคงมีอยู่ในเมืองไทยด้วย (เป็นการสรุปจับใจความสำคัญ เพราะไม่ได้ยินด้วยตนเอง)

หลังอาหารกลางวัน เรา ก็กลับมาที่ศาลาจิ้งซืออิกรัง คราวนี้ลงชั้นใต้ดินเข้าห้องประชุมที่จัดคล้ายโรงภาพยนตร์เขา ก็ให้เลือกที่นั่งที่สบายหลับตาพักผ่อน 20 นาที ปรากฏว่าพวกราชหลับจริงๆ เพราเวต้องตื่นแต่เช้าทุกวัน (มีคนเสนอว่า่าน่าจะจัดแข่งประกวดเสียงแบบนักกรงหัวจุก เพราะมีทั้งเสียงเล็กเสียงใหญ่ และเสียงประหลาดด้วย) เมื่อครบ 20 นาที เขายกปี๊ดไฟให้สว่าง จัดเครื่องเสียง จ包包 ทำให้เรามีเวลาตื่น คนแรกที่มาพักคือ คุณอู๋เหียนฝู เป็นอาสาสมัครที่เคยเดินทางมาประเทศไทยไปเชียงใหม่มากกว่า 23 ครั้ง ซึ่งมากกว่าพวกราชที่เป็นคนไทยเดินทางไปเชียงใหม่เสียอีกเพื่อดูแลที่จะสร้างโรงเรียนให้ชาวเขาอำเภอฝางจังหวัดเชียงใหม่ ท่านกล่าวว่า อาสาสมัครต้องยืมปากต้องมีการทำงานตัวไวต่อเหตุการณ์ต่างๆ เพื่อเราจะได้ช่วยเหลือเขาได้ทัน มูลนิธิได้เห็นภาพที่อยู่อาศัยของชาวเขา ที่เป็นกระทืบพื้นดินเริ่มด้วยการสร้างบ้านจากนั้นส่งเสริมอาชีพการเพาะปลูกเพื่อให้เขามีอาชีพทำกิน และเมื่อเขาจะสร้างคน จึงคิดสร้างโรงเรียนที่นั่นด้วย คุณอู๋บอกว่าคนบางคนเราช่วยเราได้บ้างคนเราช่วยเขาไม่ได้ต้องขอชี้ฐานให้ว่าเราจะทำอะไรได้ นอกจากนี้ยังมีตัวอย่างการส่งเสียงค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายบางส่วนคนไทยเรียนจบปริญญาตรีด้านคอมพิวเตอร์มีการสัมภาษณ์และเล่าวิถีที่ทางมูลนิธิช่วยเหลือค่าใช้จ่ายที่มอบให้ต่อเดือนไม่มากนัก ต้องอยู่อย่างประหยัด หลังจากนั้นคุณสุชนได้กล่าวว่าเสริมถึงคุณอู๋ว่าถูกคนไทยโภคค่าที่ดินที่ซื้อเพื่อสร้างโรงเรียนไปหลายล้านบาท ท่านเสียใจในไม่นานมูลนิธิอยู่หลายปีจนวันหนึ่งท่านไปสมณารามท่านเจึงเหยียนก็กล่าวว่าไม่อยากให้มีอะไรมาขวางการสะสมบุญของคุณอู๋ดังนั้นคุณอู๋จึงกลับมาทำหน้าที่อาสาสมัครอิกรัง คุณอู๋ ตอนรับคนไทยที่เข้ามาศึกษาดูงาน และมอบของที่ระลึกให้ทุกกลุ่มที่ท่านให้การต้อนรับ

คนที่สองที่เราพบ คือ คุณเชี้ย จึง กุย เป็นผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศ ของมูลนิธิฯ เดิมท่านทำงานเกี่ยวกับเงินทุนหลักทรัพย์ มีเงินเดือนเป็นแสน แต่ มาทำงานอาสาสมัคร เมื่อต้องเดินทางไปต่างประเทศท่านมักจะร่วมไปด้วยเสมอ คุณเชี้ย นำเสนอเรื่องภาวะโลกร้อนให้เราฟัง ลิลิตามากน่าสนใจ มีเสียงหนัก เสียงเบา และมีท่าทางประกอบ อยากรู้ดีทัศน์ให้คนอื่นได้ฟังด้วย ท่านกล่าวถึงสภาพภาวะโลกร้อนที่จุดเริ่มจากหนังสือของ อัลกอร์ (อดีตประธานาธิบดี สหรัฐอเมริกา) มีการสร้างเป็นภาพยันตร์เพื่อให้เกิดการตระหนักรู้ว่าเป็นภัย พิบัติของโลกใกล้เข้ามาแล้ว โดยคุณเชี้ยเล่าว่า ทั้งโรงภาพยนตร์มีคนดูอยู่ 6 คน หลังจากหนังฉายไม่นาน ก็ลูกออกไป 2 คน อีก 2 คนในโรงหนังเป็นแฟนกัน (แสดงว่าคนไม่ให้ความสนใจกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น)

ขณะนี้โลกมีผ้าห่มผืนใหญ่คลุมอยู่ เดิมเมื่อแสงอาทิตย์ส่องมา yay โลกก็จะสะท้อนความร้อนออกได้ 2 ใน 3 ส่วน เมื่อผ้าห่มหนาขึ้น ความร้อนที่สะท้อนได้ 1 ใน 3 ส่วน ก็ไปปลายน้ำแข็งที่อยู่ในขั้วโลกทั้ง南北 และใต้ ผู้เดือดร้อนคือหมีขาว ไม่มีที่อยู่อาศัย ใกล้สูญพันธุ์จากนั้นนำภาพยันตร์ชีวิตหมีขาวที่น่ารักภาพการลดการออกผลภัยของหมีขาว และสถิติที่หมีขาวตายมากขึ้นเนื่องจากไม่มีผืนน้ำแข็งให้มันอาศัย ว่ายาน้าไปทางไหนน้ำแข็งก็แตกต้องว่ายาน้าไปเรื่อยๆ และเราจะไม่ช่วยสัตว์โลกเหล่านี้หรือ ผ้าห่มที่คลุมโลกที่หนาขึ้นนั้น มีหลายชั้น เช่นชั้นที่สำคัญ กล่าวถึงในที่นี้ 2 ชั้น คือชั้นก๊าซ CO₂ (ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์) เกิดจากโรงงานอุตสาหกรรม การใช้รถยนต์ หมายถึงการซื้อของจับจ่ายใช้สอยของเรายิ่งเราใช้มาก ก็เพิ่มการผลิตมากขึ้น

คุณเชี้ย กล่าว อดทน อดกลั้นตัวเองเพื่อแสดงสิ่งที่ดีงามต่อผู้อื่น (ลดการซื้อของใช้เท่าที่จำเป็น) และยังขอโทษที่ตนเอง ขับรถมาที่นี่ เท่ากับเป็นการเพิ่มก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ ให้กับชั้นบรรยากาศ นอกเหนือนี้การเผาป่า เผาขยะ ก็เป็นสาเหตุ เช่นกันท่านนำภาพถ่ายดาวเทียมมาแสดงว่าที่ประเทศไทยมีความร้อนมาก อันอาจเนื่องมาจากโรงงานอุตสาหกรรมการเผาป่าส่วนใหญ่เป็นทวีปยุโรปอเมริกา เอเชียตอนบน ท่านเป็นอาสาสมัครที่เข้าไปช่วยต่างประเทศยามมีภัยธรรมชาติ แต่ตอนนี้ภัยธรรมชาติเกิดบ่อยมากขึ้น จนท่านไม่ทราบว่าจะไปที่ไหนดี ต้องช่วยกันลดการบริโภค ลดความร้อนของโลก มีฉันนั้นภัยน้ำท่วม ภัยพายุทอร์นาโด ก็จะเกิดบ่อยขึ้น ชั้นที่สอง ก๊าซ CH₄ (ก๊าซมีเทน) ซึ่งเกิดจากการปลดปล่อยในสัตว์เคี้ยวเอื้อง วัว ควาย หั้งก๊าซในห้องสัตว์ การเรอ การปล่อยของเสียของสัตว์เหล่านี้ก่อให้เกิดก๊าซมีเทนทั้งสิ้น คุณเชี้ย จึงหันมาเรียกร้องให้รับประทานอาหารเจเพื่อลดการเลี้ยงวัว การฆ่าสัตว์ ไม่ว่าจะเป็นไก่ หมู เพาะะขณะที่เรานั่งพิงบรรยายอยู่นั่นก็มีการฆ่าสัตว์จำนวนมาก ท่านยังทำเสียงไก่ถูกเชือด ว่ามันร้องดังอย่างไร การที่ท่านลาออกจากงานแล้วมาเป็นอาสาสมัครฉือี้พะท่านอายที่เป็นส่วนหนึ่งในการทำโลกร้อน และบริโภคสัตว์ เมื่อจบการบรรยาย ดร.ทวีสิน นารวัตันก์ ขอคัดลอกข้อมูลที่ท่านนำมาใช้ เพื่อมาขยายความต่อในบ้านเรา หลังจากนั้นเราก็ออกมาร้านค้า

สินค้าจีอิจีที่บริเวณพิพิธภัณฑ์ ซึ่งกันอีกแต่น้อยลง คง เพราะว่าซื้อที่สมณาaram
มากแล้วก็เป็นได้

โรงพยาบาลชาวเคลื่ยน (เป็นโรงพยาบาลแห่งแรกที่มูลนิธิสร้าง โดยอาศัย
เงินบริจาคจากคนได้หัวคนละเล็กน้อย ก่อนหน้านี้มีชาวญี่ปุ่นขอรับจาก 500
ล้านเหรียญเพื่อสร้างโรงพยาบาลแต่ท่านเจึงเห็นใจประเทศต้องการให้
เป็นโรงพยาบาล ของคนได้หัว) ศ.วรรณา ธรรมชาติ มาลังแผลโดยอาสา
สมครพยายามแล้ว แต่ไม่ได้เรียกว่า ศ.วรรณา มาเปลี่ยนแปลง (ได้แปลใหม่หรือ
เปล่าต้องถามไก่เด่นนะคะ) คณะผู้ดูงานลงจากรถเข้าແກะเรียง 2 เข้าทำความ
เคารพสูบพระโพธิสัตว์ ที่โถงด้านหน้า เป็นรูปพระภิกษุที่ถูกองค์ในป่าแล้วป่วยมี
พระภิกษุรูปอื่นๆ อยู่ช่วยเหลือ พร้อมทั้งพระโพธิสัตว์ (ได้ยินเสียงบางคนบอก
รูปนี้คล้ายพระพุทธเจ้ากำลังช่วยพระคริสต์) จากนั้นก็แบ่งทีม 2 กลุ่มเข้าดูงาน
โรงพยาบาลทุกชั้น มีห้องพระ ห้องสูบที่สำหรับสวดมนต์ ในทุกศาสนาน หมู่
พยาบาล อาสาสมัครในโรงพยาบาลทำงานกันอย่างหนาตายิ่มเย้ม เดินขึ้น
บันไดที่เลี่ยงตึกคล้ายบันไดหนีไฟ ไม่ใช้ลิฟท์ เยี่ยมห้องผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย
ห้องพักผู้ป่วยพื้นทำลักษณะคล้ายไม้ หมอนที่น้ำนมบอกว่าเป็นวัสดุคล้ายไม้ เพื่อ
ให้รู้สึกเหมือนอยู่บ้าน แต่ไม่ใช่ไม่จริง หลังจากพาเดินขึ้น-ลง เข้าชมห้อง
นั้น ห้องนี้แล้ว ก็มารวมพลกับอีกกลุ่มที่ห้องประชุมในโรงพยาบาล (คราว
นี้ไม่มีการปิดตา กลัวเราจะหลับอีก) พามาให้สัมภาษณ์อาสาสมัครของที่นี่ เรา
เรียกอาสาสมัครผู้หญิงว่า สือเจ สือเจคนที่มาเล่าเรื่องราวให้เราฟังท่านทำงานอยู่
ที่นี่ 21 ปี โดยไม่ได้ค่าตอบแทนอะไร ได้แต่อาหาร 3 มื้อจากสมนาaram 2 มื้อ
(เข้าเย็น) โรงพยาบาล 1 มื้อ (กลางวัน) นอนที่สมนาaram มีค่าใช้จ่ายคือต้องซื้อ
ชุดเอง นอกนั้นไม่ต้องใช้จ่าย ท่านไม่มีครอบครัวยกเว้นพ่อแม่อยู่ที่ไปเบอะ ท่านเคย
มาที่สมนาaram ก่อนที่จะลาออกจากงานมาทำงานอาสาสมัครเต็มตัวท่านขอบคุณ
คุณยายที่บอกกับพ่อแม่ว่าห้ามบังคับท่านแต่งงานนะ ถ้าท่านไม่สมัครใจ และได้
มรดกจากยายมาบ้างจึงอยู่ที่นี่อย่างไม่เดือดร้อน ตีนตี 4 สวดมนต์ ประชุมธรรม
รับประทานอาหารเข้า นั่งลงมาทำงานที่โรงพยาบาล กลับไปกินนอนประมาณ 3 ทุ่ม
ทุกวัน ไม่เคยป่วย 21 ปี สือเจเล่าเรื่องที่ประทับใจ โดยมีรูปประกอบให้เห็นว่าเป็น
เรื่องจริงนะ

วันหนึ่ง สือเจ่พบผู้ป่วยชายเป็นมะเร็งปอดระยะสุดท้าย ร้องให้และคร่าร้าย
ต้องการพบลูกชาย แต่ไม่ทราบว่าลูกชายอยู่ที่ไหน ต้องการบอกลูกชาย สือเจ⁺
สงสัยว่าทำไม่เป็นพ่อลูกกันทำไม่ไม่รู้ว่าลูกอยู่ไหนชายคนนั้นก็เล่าว่าเขามัวแต่ไป
ติดคุกมาทั้วเกะะ ได้หัวไม่ได้เจอลูกชายเลย สือเจก็ถามว่าเขารู้จักใครบ้างที่น่าจะรู้
ว่าลูกชายเขาอยู่ไหนชายคนนั้นก็บอกซื้อและเมื่อที่น่าจะเป็นที่อยู่ของลูกชายให้สือเจ⁺
สือเจติดต่อกับตำรวจในเมืองนั้นให้ช่วยตามหาให้มือตำรวจนี้ให้เบอร์โทรศัพท์มีสือเจ⁺
ก็โทรศัพท์ไปหาผู้รับสายพูดจากไม่ติดสือเจ เมื่อสามห้าลูกชายของเขาก็ต้องการพบลูกชายกำลังป่วยใกล้ตาย

เสียงทางด้านในนั่งบอกว่า ลูกชายของผู้ป่วยติดคุกอยู่ในเมืองนี้แหละ ดังนั้น สือเจ่ จึงติดต่อกับผู้การเรือนจำเพื่อขอนำชายผู้เป็นพ่อเข้าพบลูกชายผู้การเรือนจำ ก็อนุญาต และนัดหมายวันให้เข้าพบ สือเจ่และเพื่อนอาสาสมัคร 3-4 คน ช่วยกันพาชายผู้ป่วยไปพบกับลูกชาย(กติกาข้อหนึ่งอาสาสมัครทำอะไรต้องทำเป็นทีมไม่ทำคนเดียว) ผู้ป่วยไม่มีเงินค่ารถอะไร เลย สือเจ่และเพื่อนต้องร่วมกันออกค่าใช้จ่ายให้ระหว่างทาง สือเจ่พบว่า ชายผู้ป่วยรับประทานอาหารได้มากกว่า เมื่อนอนอยู่โรงพยาบาล เขายังห้องน้ำในห้อง เคราเพื่อไปพบกับลูกชาย ดูเชาตื้นเต้นมาก จากภาพผู้ป่วยมีสายระโองระยางเนื่องจากต้องมีถุงปัสสาวะ ถุงน้ำเกลือด้วย เขาก็เดินทางไปพร้อมถุงพลาสติกที่เก็บสมบัติเข้าเล็กน้อย

ที่เรือนจำผู้ป่วยต้องบรรยายสรรพคุณความชั่วให้กับนักโทษชาย 1 ชุด และนักโทษหญิง 1 ชุด เข้าบอกกับพวgnักโทษว่าอย่าเป็นอย่างเขาเลย ให้กลับไปกดัญญพ่อแม่อยู่กับครอบครัว เนื่องจากนั้นถึงคราวจะพนกับลูกชายแล้ว มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งมาตะโกนว่า พาครามเขาไม่ใช่พ่อตั้งแต่พ่อมเกิดมาเขายังอยู่กับพมไม่เกิน 3 ชั่วโมง และไม่ยอมมาพบหน้าด้วย ชายผู้พ่อนั่งชิมไม่พูดจาใด ๆ ทั้งสิ้น สือเจ่ก็เลยตัดสินใจเดินไปหาเด็กหนุ่มนึกไม่รู้จะพูดอะไร เมื่อนักโทษตีกันได้เลยพูดขึ้นว่า “ท่านธรรมอาจารย์ อาจารย์ของฉันท่านกล่าวว่า ไม่มีคราในโลกนี้ที่ท่านไม่ไว้ใจ ไม่มีคราในโลกนี้ที่ท่านไม่ให้อภัย และไม่มีคราในโลกนี้ที่ท่านไม่รัก” เขายังเอารือดเนื้อมาจางพ่อ จะไม่ให้อภัยผู้ให้กำเนิด เชือเชียหรือ หลังจากนั้นเด็กหนุ่มนึกเงียบสักพักเขาก็วิงมาหาพ่อแล้วเรียกพ่อ กอดกันกลม

หลังจากร้องให้กันพากใหญ่ ชายผู้พ่อ ก็ขอภัยกับลูกที่เขามาไม่ได้ดูแลเลย จึงทำให้ลูกต้องมาเข้าคุก เมื่อนเขานี้ขออภัยจากคุกแล้ว ให้ไปหาลุงคนที่สอง เพื่อที่ลุงจะสอนวิชาด้านช่างให้ไปประกอบอาชีพสุจริต เมื่อออกจากคุก ผู้การเรือนจำ ก็ถ่ายรูปร่วมกับชายผู้พ่อ และอาสาสมัครชายผู้พ่อ เต็มท่าให้ใหญ่ เพราะเขากวมใจที่ติดคุกนาน พึงได้ถ่ายรูปร่วมกับผู้การที่คุณเรือนจำ ก็หวานนี้แหละ

เมื่อเขากลับไปโรงพยาบาล วันหนึ่งเขาก็เรียกให้ สือเจ่ ถ่ายรูปเข้า ที่สักรูปมังกร ด้านหน้ารูปทรงส์ด้านหลัง เติมตัวไปหมด และขอร้องให้ สือเจ่ ตั้มข้าวต้มให้รับประทาน เข้าบริจาค ร่างกายเป็นอาจารย์ใหญ่ให้กับมหาวิทยาลัยชีจี้ด้วย ภายนหลัง สือเจ่ ได้ยินนักศึกษาแพทย์บ่นว่า อาจารย์ใหญ่ของเขาย้ายสักเต็มตัวไปหมด เลย สือเจ่ เลยบอกกับนักศึกษาว่า คนที่เคยทำไม่ดี เลากลับตัวไว้ได้นับว่า เป็นคนดีที่น่ายกย่อง

อีกหลายปีต่อมา มีชายหนุ่มคนหนึ่งแต่งตัวดี มหาสารีเจ่ที่โรงพยาบาล เขานบอกว่า เขายังเป็นลูกชายของคนที่ สือเจ่ พาไปหาเข้าที่คุก เขา มาวันนี้เพื่อคราวเศษพ่อ เขายังคงพ่อไปคราวเศษ และถ้าถึงครอบครัวของชายผู้นี้ ขณะนี้เขายังแต่งงานแล้ว ภรรยาเป็นพยาบาล มีลูก 2 คน สือเจ่ ก็ถามว่า ภรรยาเธอเป็นคนดีนั้น แล้วต้องการให้ลูกของเธอเป็นคนดี ใหม่ เขายังบอกว่า อย่างสือยากให้ลูกทั้งสองคนเป็นคนดี สือเจ่ ก็แนะนำโดยให้ กระบวนการไม่เจาะจงเพื่อหยดเงินสะสม ให้เข้ามาไปให้ลูกเก็บสะสมเงินที่เหลือ

จากรับประทานขنم สะสมເຂົາໄປບ່ອງຈາກ ຂ່າຍແລ້ວຄົນຍາກໄຮ້ ເຂົາຈະໄດ້ມີເມືຕາ ແລະໄໜ່ຄົດຈະທຳໄມ້ດີ ພັນຈາກນັ້ນສືອເຈິ່ງມີໂກສາໄດ້ໄປເຢືຍມຄຣອບຄຣວ່າອ່ອງຫຍາຍ ມຸ່ນຄົນນີ້ດ້ວຍ

ພັນຈາກຈະການການບໍຣະຍາມີການຊັກຄາມພອສມຄວາ ດຣ.ພັ້ນຖີ່ ຈົ່ວພັດນຸ່ກ ອູຈະ ສົນໃຈມາເປັນອາສາສັມຄຣ ກ່ອນເດີນທາງໄປຮັບປະກາດອາຫານເຢັນ ພັນຈາກນັ້ນມີ ປະຊຸມຂອບຄຸນອາສາສັມຄຣທີ່ຂ່າຍແລ້ວຄະຜູ້ດູງານແລະແລກເປີ່ຍນວ່າໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ ແສດຄວາມຮູ້ສັກຄວາມປະກັບຈະກັບກົດກົກແລ້ວວັນນີ້ຄຸນສັນແຈ້ງໃຫ້ການວ່າ ພັນຈາກຖື່ງໂຮງແຮມນາກໄຄຕ້ອງການຊື້ອ່ອນນິ້ນເມືອງໃຫ້ອໜ້ນລ່າງໂຮງແຮມມີຄົນຕາມໄປ ຂໍ້ອ່າຍຄນແລະອ່າຍ່າຍຄນກີດເດີນທີ່ຍົກລາງຄືນຮອນ ຖ້າກາວ່າມີໝູງສາວແຕ່ງຕ້ວ ນຸ່ງນ້ອຍທ່ານນ້ອຍ ຂາຍໝາກໃນຕູ້ກະຈາກຮົມຄນນ ມີຮ້ານຕູ້ເກມມາກມາຍ ສັງຄມທີ່ລ່ອລວງ ໃຫ້ເດືອກວ້າຮູ້ເສີຍເງິນແລະຫລັງມັວມາເຍຂະໄປໜົດ

ວັນທີສີ (15 ກັນຍານ 2550)

ຕື່ນເຂົາກັນອີກແລ້ວ ເຂົາກວ່າທຸກວັນອີກ ຮັບປະກາດອາຫານເຂົາຕັ້ງແຕ່ 4.00 ນ. ຄ້າເປັນເວລາໃນໄທລບ 1 ຂ້າມົງ ເດີນທາງໂດຍຮັດໄຟດ່ວນ ກລັບໄທເປັນໜ້າຮັດໄຟປະມານ 2 ຂ້າມົງ

ໂຮງພຍາບາລຊືນເຕີຍນີ້ອີຈື້/ສະຕົມໄຮ້ເຄີລແຫີຍີນຝຶງ/ອນຸສຣົນ໌ສະຕາມ ດຣ.ຫຼຸນຍັດເຫັນ

ຮອຮມາຮັບທີ່ສະຕົມໄຮ້ເຄີລແຫີຍີນຝຶງ ໄຟຈາກນັ້ນເດີນທາງຕ່ອໄປໂຮງພຍາບາລຊືນເຕີຍນີ້ອີຈື້ເປັນ ໂຮງພຍາບາລທີ່ສ່ວັງໃໝ່ເປີດດໍາເນີນງານໄດ້ 2 ປີ ເຂົາແລວເຮັງ 2 ເຂົາໄປເຄົາພັກພ ພຣະໂພຣີສັດວົງທີ່ດູແລກວັກຊູ່ທີ່ປ່າຍກາພຄລ້າຍກັບທີ່ໂຮງພຍາບາລສ່ວາເໜີຍນີ້ອີຈື້ທີ່ສັງເກົດ ພົບວ່າກາພທຸກພາພເປັນການນຳເໜີມີກິລຶກໆ ມາປະກອບກັນ (ປະໜູນ ສິ່ງທີ່ດີ ມາ ຈາກສິ່ງເລີກໆ ນ້ອຍໆ ຮ່ວມກັນ) ພັນຈາກແສດງຄວາມເຄົາຮັບທີ່ໄດ້ກັມມີກະບອກໄນ້ໄຟ ໄທັບຮັຈາກ ເປັນວັນສຸດທ້າຍແລ້ວ ລາຍຄນຈຶ່ງເກົບຮັບເປັນຮັຈາກ ອາຈານຢ່າງຍິນຍຸດ ຕຣີໄສ ໄສເງິນໄທ 100 ບາທ ຈາກນັ້ນແປ່ງ 2 ທີມ ເຂົາສີກິຫາດູງານ ທີ່ນີ້ມີສິ່ງທີ່ນ່າສັນໃຈ ມີຮ້ານ ກາແພ ສຕົມບັດທີ່ໄມ່ເໜືອນທີ່ອື່ນເພຣະຈໍານ່າຍອາຫານເຈທ່ານັ້ນ(ທຸກສະຕາມທີ່ຂອງອີຈື້ ຈໍານ່າຍອາຫານເຈ) ໂຮງພຍາບາລ ມີສະວນຍ່ອມ 6 ແ່າງ ບຣຍາກາສກາຍໃນຄລ້າຍ ໂຮງ ພຍາບາລເອກະນີມີກິລິ່ນຍາ ມີຫ້ອນນິທຣສາກ ມີຫ້ອນພະ ມີໂຄງທີ່ວາງແກຣນດີເປົ່າໂນ ບຣຍາກາສສບາຍໆ

ວັນທີຄະເຂົາສີກິຫາດູງານມີກິຈກຽມທີ່ອາສາສັມຄຣຈັດໄກ້ບັນເທິກທີ່ເກີດທີ່ໂຮງພຍາບາລ ຄຣບອຮນ 2 ປີ ມີຄຸນພ່ອຄຸນແມ່ທີ່ພາລູກມາເຂົາຮ່ວມກິຈກຽມຈໍານວນໜຶ່ງ ຂັ້ນໄຕດີນເປັນ ໂຮງອາຫານ ແລະມີອີກສ່ວນເປັນໜ້ອງໂຄງໃໝ່ທີ່ມອງເຫັນຈາກຂັ້ນ 1 - ຂັ້ນ 4 ມີເກົ້າອື່ນທີ່ ອອກແບບໄດ້ມີກາເປີດທີ່ນ້ຳເກົບຮັບເປົ່າໄດ້ດ້ານໜ້າເກົ້າອື່ນທີ່ສໍາຫຼັບວາງເຂົາເປີດຝາ ເກົບຮອງເທົ່າໄດ້ເມື່ອຈະກາບພຣະພນັກພິພຂອງເກົ້າອື່ນແວ່ນໜ້າກີເອີ້ນໃຫ້ການໄດ້ສກາພ ພ້ອມຄລ້າຍຫ້ອງໃນໂບສົດຄຣິສຕໍດແຕ່ດ້ານໜ້າເປັນຮູ້ໃໝ່ຂອງພຣະໂພຣີສັດວົງທີ່ວາງມີອົບນ ລູກໂລກ ພັນຈາກເດີນວາໄປມາໄປເຈອັກບັນອີກລຸ່ມທີ່ຂັ້ນ 5 ເປັນຂັ້ນທີ່ມີສະວນຍ່ອມທີ່ໃໝ່ ມີ ມອງລົງມາເຫັນອາສາສັມຄຣບາງຄນຕັດໜ້າຢ້າງຮ້າວໂຮງພຍາບາລ ທີ່ຂັ້ນນີ້ມີທີ່ໜີໄຟ

ที่นำสันใจอีกแล้ว เป็นตู้ข้างในยัดผ้าไว้ เมื่อต้องการใช้ให้ไข่นผ้าลงข้างล่าง จากนั้นหย่อนตัวลงในผ้า จะได้ค่ออยู่ ร่วงลงด้านล่าง ไม่นหล่นทีเดียวอย่างเร็ว มีอาจารย์บางท่านถ่ายรูปไว้แล้ว

นอกจากนี้ยังมองเห็นคอนโดมในญี่ปุ่นของแพทย์ พยาบาลในญี่ปุ่น อยู่บริเวณใกล้กับโรงพยาบาล อาจารย์หลายท่านคิดดังๆ ว่า เมื่อมีพัสดุ สภาพแวดล้อมดี ก็ทำงานได้เต็มที่ จากนั้นเข้าห้องประชุมด้านล่างโรงพยาบาล จัดเป็นห้องบรรยายกาศญี่ปุ่น มีทรายตรงกลาง มีห้อง 2 ข้างที่นั่งสองบักผ่อนได้ ที่ด้านหน้าห้องประชุมที่ต้อนรับคณะของเรา มีรูปเจ้าแม่กวนอิมพันกร ที่นี่เลี้ยงน้ำชาต้อนรับ บรรยายเกี่ยวกับโรงพยาบาล ความก้าวหน้าทางการแพทย์ トイหัวนันจัตระดับโรงพยาบาลไว้ 3 ระดับ เป็นระดับเมือง ระดับเขต และระดับศูนย์กลางทางการแพทย์ โรงพยาบาลแห่งนี้มีความพร้อมสามารถเป็นระดับศูนย์กลางได้แต่ยังไม่ได้ยืนขอ ที่นี่รับผู้ป่วยนอกได้ 3,200 คน มีแพทย์ 160 คน พยาบาล 700 คน พนักงาน 600 คน อาสาสมัครผลัดกันมาวันละ 250 คน (มีอาสาสมัครที่ต้องการเข้ามาช่วยทำงานในโรงพยาบาลต้องสมัครก่อนเป็นหมื่นคน ตั้งนั้นจึงจัดเรื่องเพื่ออาสาสมัครจะได้ทำงานได้ถูกกว่าเขาจะมาทำงานได้ในวันไหน) ทุกชั้น มีห้องพระ พยาบาลทุกคนต้องมีการสวดมนต์ก่อนทำงานทุกวัน นอกจากนี้มีห้องทำสมาธิของศาสนานอื่นๆ ด้วย เช่นเดียวกับที่อ่าวเหลียน

รับประทานอาหารกลางวันที่โรงพยาบาลโดยทุกคนตักอาหารบุฟเฟ่ต์ใส่ถาดหลุมแล้วไปซึ่งน้ำหนักจ่ายตามน้ำหนักของอาหารจากนั้นตักชุปหรือน้ำถ้วนเขียว พรี เมื่อรับประทานเสร็จต้องเก็บอุปกรณ์ทุกชนิดในชั้นที่วางมีการแยกขยะทุกประเภท ถาดหลุมที่瓜ด เชคอาหารแล้ว ตะเกียง พลาสติก ที่ห่อตะเกียงถ้วยน้ำชุป ช้อน กระดาษเช็ดปาก มีแก้วน้ำ마다วัยแต่ไม่มีน้ำฟรี เลยต้องซื้อจากร้านใกล้เคียง ขวดละ 20 บาทเชียวนะ ขันบันไดเลื่อนขันหนึ่งก็มีร้านจำหน่ายสินค้า ฉีจี้ เมื่อกินกับทุกที่ที่ไปส่วนใหญ่เป็นหนังสือธรรมะ เพลงวิดีทัศน์ แก้วน้ำ ตะเกียงถ้วย ถุงเท้า พวงกุญแจว่าที่ กระเบื้อง ราคาเท่ากันในทุกๆ ที่ ช่วงนี้ทุกคนก็พักผ่อนตามสะดวก หลายคนก็โทรศัพท์หาคนทางครอบครัว โดยใช้โทรศัพท์สาธารณะในโรงพยาบาล เมื่อถึงเวลาจะกลับ เราการวมตัวกันที่โถงด้านหน้าสวดมนต์แบบไทย อะระหังสัมมา ... เป็นการลา

เดินทางต่อไปยังสถานีรถไฟเดลเหยียนผิง อาสาสมัครมาตั้งแตรร้องเพลงต้อนรับเข้าไปทำความรู้จัก แนะนำสถานที่ (เป็นโรงแยกขยะที่สะอาดไม่มีกลิ่นเหม็น การวางสิ่งของก็ได้รกรุงรัง) จากนั้นก็มีการจัดฐานให้เรียนรู้ฐาน

ฐานที่ 1 แยกกระดาษ แบ่งเป็น 4 ประเภท กระดาษขาว-ดำ กระดาษที่ใช้หมึกสี กระดาษปักกาว กระดาษมัน และกระดาษหนังสือพิมพ์ ต้องจีกหนังสือหั้งเล่มเป็นกระดาษที่ลະแพ่นแพ่นได้มีหมึกสีปนอยู่ก็ตัดเฉพาะที่เป็นสีแยกไม่ใช่ใส่หงแพ่น

ฐานที่ 2 แยกเครื่องใช้ไฟฟ้า สถานีนี้มีช่างอยู่ หากว่าบางตัวซ่อมได้ เขาก็จะซ่อมเก็บเอาไปบริจากคนยากไร้ หากเครื่องใช้ไฟฟ้าได้ซ่อมไม่ได้แล้ว เขาก็แยกสายไฟ เอาลวดทองเหลืองออกจากหุ้มพลาสติก แยกประเททสกรู ฝาพัดลม แผงไอซี ในฐานนี้มีอุปกรณ์ช่วยคล้ายที่รีดปลาหนมิก เพื่อให้สายไฟปริแตก จะได้ฉีกເຂາทองเหลืองออกมากได้ง่ายขึ้น

ฐานที่ 3 แยกขวด กระป๋อง แก้ว มีการแยกประเภทพลาสติก อลูมิเนียม ให้เหยียบให้แบนก่อนเก็บ แก้ว กล่องนม แยกประเภท ฝาแยกออกจาก น้ำยังมีอาสาสมัครไปสอนนักเรียน

แยกขยะในโรงเรียน ให้ความรู้ของพิชชาภัตต์จะประทับใจ รณรงค์ให้แยกขยะ มีประชาชนให้ความร่วมมือนำขยะมา扔ให้สถานีแยกขยะด้วย อาสาสมัคร ที่มาช่วยงานที่นี่ มีทั้งผู้สูงอายุ

คุณสวัสดิ์มา (คุณยายอ้วน) ก็อยู่ที่นี่ช่วยเก็บขยะซึ่งเข้าช่วงสายก็แยกขยะ วันที่พวกราเข้าเยี่ยมคนพิการทำงานแยกลวดทองเหลืองจากสายไฟ สถานีริมเคิลแบบนี้มีทั่วโลกได้หัวนประมาณ 5000 แห่ง นำรายได้มามสนับสนุนสถานีโทรทัศน์ตัวอ้ายไม่มีค่าแรง ค่าอาหารกลางวัน ผู้ที่มาทำงานนำอาหารมาเอง อาสาสมัครมาทำงานเพื่อความภาคภูมิใจที่ช่วยชาติช่วยสังคม

(ข้อมูลจากหนังสือขยะสร้างคนสร้างชาติ การทิ้งขยะของชาวใต้หัวนไม่สะควร
เหมือนบ้านเรา เขาต้องรอรถขยะมาเก็บจึงจะออกมาก็ที่ได้ไม่มีถังขยะตามปากซอย
รถขยะเมื่อมาก็มีเสียงเพลงเหมือนรถขายไอศครีมบ้านเรามีบ้านก็จะเข้าขยะมาก็ที่
วันจันทร์เก็บเฉพาะขยะกระดาษวันพุธเก็บเฉพาะขยะโลหะ วันศุกร์เก็บเฉพาะขยะ
แก้วพลาสติกถุงขยะต้องซื้อจากร้านบาล หากบ้านใดสร้างขยะมากก็ต้องซื้อถุงขนาด
ใหญ่ราคางานดเล็กทึ้งขยะได้เป็นวันๆและเป็นประเภททำให้เรารับรู้ว่าบ้าน
เราสร้างขยะประเภทใดมาก)

ที่สถานีแยกขยะ จัดตั้งเลี้ยงน้ำชา ถวายเชิญต้ม หลังจากลงแยกขยะ ลังมือ
แล้ว ขณะรับประทานน้ำชา มีการแนะนำอาสามัคคิสามีภรรยา 3 คน

- คู่แรก สามีเคยเที่ยวเตร่ กินเหล้า ทำสิ่งไม่ดีสารพัด ภรรยาเป็นอาสาสมัคร จิตจัจ្រนั้นนำสามีถูกเพื่อนโงเงินที่ทำธุรกิจร่วมกันมีคนคอยตามทางเงินเพราะเป็นหนึ่ง จึงหนีไปทำงานที่ประเทศจีนแผ่นดินใหญ่ แต่สามีก็ไม่สบายมีเลือดออกทางทวารหนัก ต้องกลับบ้าน เข้าบอกรหรรยาไม่ให้พาเข้าส่งโรงพยาบาล เมื่อนำเข้าส่งโรงพยาบาลหมอบอกว่ามาช้าอีกนิดเขาไม่รอดแน่จากการที่ต้องนอนรักษาตัวอยู่ เป็นเดือนเข้าต้องดูทิวซ่องเดียวในโรงพยาบาลฉีดจี้คือซ่องของสถานีเต้าอ้ายเขาจึง เข้าใจวิตมากขึ้น หันมาทำงานเพื่อสังคมเหมือนภรรยา

- **สุ่มที่สอง** ภารรยาเป็นคนใจร้อนปากร้าย เมื่อจะมาทำกิจกรรมฉีดอั้ว เพื่อนทักกันว่าเธอภารรยาที่ไม่ดีเข้าจะรับหรือ เมื่อภารรยาเข้ามาแล้ว เธอจึงรู้ตัวว่าเป็นคนไม่อ่อนน้อม และรู้สึกว่าสามีของเธอเป็นคนดีมากจากเดิมที่เคยขัดใจเสมอว่าเขายังเป็นคนเฉื่อยไม่ได้ดังใจตอนนั้นบางช่วงเธอ ก็ปล่อยให้สามีดูแลกิจการคนเดียว

- คู่ที่สาม ที่เข้ามาเป็นอาสาสมัคร เพราะแม่ของสามีเป็นอาสาสมัครอยู่ก่อน มือยุครั้งหนึ่งแม่สามีป่วยมาก ทางครอบครัวต้องการให้พักผ่อนอยู่กับบ้าน แต่แม่สามีก็ยังมาทำงานที่ฉีอี้ดี้ ด้วยความเป็นห่วงจึงตามมาดูแล และมีความสุขมากและแข็งแรงดี (คงเป็นเพราะไม่รอดตาย) และทางภรรยาซึ่งเป็นคนมีบุคลิกลักษณะซ้าย เมื่อเข้ามา ก็ปรับตัวดีขึ้น จากการสังเกตคงมีอิทธิพลอยู่คู่ที่ทำงานที่นี่

การทำงานของฉีอี้จื้นจัดว่าเป็นการทำงานที่เป็นระบบ เชื่อมโยงกัน บ้าน-โรงเรียน-สังคม สามีภรรยาได้ทำงานร่วมกันโดยเป้าประสงค์ช่วยเหลือสังคม กิจกรรมที่ทำให้เกิดการแทรกแยกลดลง เพราะอาสาสมัครห้ามเล่นการพนัน สามีภรรยาพูดคุยกภาษาเดียวกันโรงเรียนสอนเด็กแยกขยาย ลดขยะเป็นการให้ความรู้เด็กในโรงเรียน เมื่อดำรงชีวิตในสังคม ก็จะรู้จักคิด นานเท่าใดกว่าจะจะสามารถทำลายต้นไม้ ทรัพยากรธรรมชาติไปเท่าใดถึงจะได้วัตถุเล็กๆ สักชิ้น สังคม เกิดการตื่นตัวจากกลุ่มเล็กๆ ขยายความสำคัญ ทำให้บริษัท ห้างร้าน รัฐบาลต้องร่วมรณรงค์การแยกขยะ ลดขยะโดยไม่มีถุงพลาสติกให้มีเชื้อของ แต่สนับสนุนให้ชาวบ้านมีถุงผ้าไว้ใช้แทน

ออกจากสถานีแยกขยาย ก็ไปอนุสรณ์สถานดร.ชุนยัดเซ็น เป็นสถานที่พักผ่อนของชาวใต้หวัน คล้ายสวนลุมพินีในกรุงเทพฯ หรือสวนสาธารณะเทศบาลนครหาดใหญ่ มีพ่อแม่พาลูกมาเล่นร่วววอกกำลังกายบางคนก็พา孙ข้ามมาเดินเล่น มีคนแก่นั่งหลับอยู่บนรถเข็น 2-3 คน มีอาหารขายของที่ระลึกราคาสูงพอสมควร แต่คณะดูงานของเรา มีของติดมือกันพอสมควร

อาหารเย็น มื้อใหญ่ 野心很大 ได้หัวน เป็นภัตตาคารที่หูรูมา ก เพราะมีอาหารให้เลือกหลากหลาย ไอศกรีมมีเยี่ห้อราคาแพง เป็นบุฟเฟ่ต์ มีของน่ารับประทานคือ ผลไม้เสียบไม้ (กล้วย แคนตาลูป) ขนมกรอบ เจ้ามาจิมช็อกโกแลตที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เด็กจำนวนมาก หลัดผักต้องใหญ่ อิจฉาไหม อาหารเจเหมือนเดิม น่าเปลกมีแมรี่เข้ามารับประทานในภัตตาคารด้วย อาสาสมัครหลายท่านจับกลุ่มคุยเพื่อเตรียมการต้อนรับกลุ่มต่อไป

ถึงเวลาต้องกลับบ้านเราส่งสนามบินกับบ้านอาสาสมัครอีกกลุ่มมาส่งร่วมร้องเพลงครอบครัวเดียวกัน ในขณะที่ตัวแทนจากคณะเราคือ อาจารย์รุจนา ศรีใส ส่งภาษาเมืองร้องเพลง จำลากาชาไทยกลับไป เขามาส่งเราจนเราเข้าประตูด้านในที่เดียวกันจะกลับออกไป

เพลงที่ทางฉ้อจี้ใช้ร้องตลอดเส้นทาง ทุกที่ที่เราไป

เพลงครอบครัวเดียวกัน (เนื้อเพลงจากคุณนังอร)

ความสุขของฉัน เพราะว่าเสียงหัวเราะจากเชือ เมื่อไดเห็นน้ำตาเธอ ใจฉัน
นั้นเจ็บปวดเหลือเกิน

ความฝันของฉัน ต้องการเชื่อมาร่วมสร้างสรรค์ ความรักที่ได้จากเชือ เป็น
พลังเดินหน้าต่อไป

เพราะว่าพากเรา ครอบครัวเดียวกัน ด้วยใจร้อยใจ เรataต่างชาบชี้ (*)

เพราะว่าพากเรา ครอบครัวเดียวกัน ร่วมสุขร่วมทุกชีวิต (**)

(ร้อง * และ ** ซ้ำ 2 รอบ)

เพลง (เนื้อเพลงคุณนังอร คุณยาวยูหรือสายมา) *

หัวฟ้าดินนี้ ไม่มีใครที่ฉัน ไม่รัก

หัวฟ้าดินนี้ ไม่มีใครที่ฉัน ไม่เชื่อใจ

หัวฟ้าดินนี้ ไม่มีใครที่ฉัน ไม่เออภัย

ในใจกังวล เศร้าหมอง เสียใจ โYNทึ่งไป

บรรณานุกรม

เดิมแท้ ชาวเหินฟ้า. รัศมี กฤษณมิช และสุวิดา แสงสีหนาท. (2550). การ

ศึกษาแนวทางการปฎิกริยาสำนักคุณธรรมผ่านระบบการศึกษา: กรณีศึกษา:
มูลนิธิฉ้อจี้ ใต้หัวน. กรุงเทพฯ: ศูนย์คุณธรรม.

พระไพศาล วิสาโล. (2550). ศาสตร์และศิลป์แห่งการจัดการความดี: ศึกษากรณี

มูลนิธิฉ้อจี้. กรุงเทพฯ: พฤกษาวนกรภาพฟิก.

เยาวลักษณ์ ทองชัยภูมิ และสมสกุล บุญคำพร้า. (2549). FFEABHAT ขยะสร้างคน

คนสร้างชาติ. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแห่ง din เชิงคุณธรรม.

อำนาจ จินดาวัฒนะ. (2549). จิตอาสา: พลังสร้างโลก. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริม

และพัฒนาพลังแห่ง din เชิงคุณธรรม (ศูนย์คุณธรรม) สำนักงานบริหารและ
พัฒนาองค์ความรู้.